

Сергій ГОЛЬДІН

*Рівненський
полонез*

Сергій ГОЛЬДІН

*Рівненський
полонез*

Поезії

ББК 84(4 Укр)6
Г63

Літературний редактор
Георгій Сербін

Гольдін С.В.

*Г63 Рівненський полонез. Поезії. – Рівне:
Волинські обереги, 2007. – 180 с.
ISBN 978-966-416-073-2.*

Поезія Сергія Гольдіна, особливо це відчувається у ліричних віршах, бере свій початок з народної творчості Волинського краю, з його вкоченими самими, синьоокими озерами, квітучими луками та чудовими народними піснями про велике світле почуття кохання, мальовничу природу краю Волині.

Більшість його віршів написана соковитою українською мовою, такою чудовою мовою, яку йому подарувала Волинь.

Для багатьох поезій Сергія Гольдіна характерні філософські роздуми про наше життя, з заглибленням навіть у античну сторію, з аналогічними поєднаннями з сьогоденням. Вони завдяки цьому набувають гострого громадського звучання. Автор книги утверджує в своїх поезіях чистоту християнської моралі, відстоює нашу духовність, картає тих, хто збочив з дороги совісної правди, вніс в нас вагу за долю своєї матері - України, за щастя свого народу.

ББК 84(4 Укр)6

ISBN 978-966-416-073-2 © Гольдін С.В., 2007
© «Волинські обереги», 2007

До читача

Ім'я Сергія Гольдіна ще мало відоме читачеві Волинського краю і України. Публікації поезій у часописах Рівного і Харкова не дають повної уяви про автора. Та й видана ним книга “Неохайні елегії” у Липецьку (Росія) теж нашому читачеві мало відома.

Так склалася доля Сергія Гольдіна, що після закінчення морехідного училища в Ростові-на-Дону він більше працював, жив і живе нині в Росії. Але спогади дитинства, шкільних років у Рівному назавжди лишилися в його серці, як і солов'їна мова, мальовнича природа Волині, її чудові народні пісні і гарні, працюючі люди. Живучи за межами отчого краю, він завжди цікавився і цікавиться його долею, його життям, приїздить навідати рідних. Волинь живе в його спогадах, у зачарованій душі, в поетичному слові. Тому збірник поезій “Рівненський полонез”, по суті, буде відкриттям для українського читача. Він йому відкриває свою душу, своє бачення сьогодення.

Поезії його не тільки ліричні, емоційні, вистрадані життям і серцем, які оспівують красу землі і кохання, світлі, глибокі почуття любові, осуджують сучасну “куплену” любов багатьох новітніх люців, а й гостро непримиренні до тих, хто втратив будь-яку совість заради ситого і бездуховного життя.

У своїх віршах він поринає у бездонний, душевний і різноманітний, неоднозначний світ людських почуттів і міркувань, серед яких на

найвищу височінь підіймає правду, совість, любов і надію. Часто його поезії набувають філософських роздумів, громадянської гостроти про суть людського буття, спілкування та морально-політичної діяльності.

Він утверджує чистоту громадянської і християнської моралі, відстоює нашу духовність, щиро вболіває за долю свого краю, України, за щастя свого народу.

Ознайомлення із збірником поезій Сергія Гольдіна, сподіваюся, принесе читачеві приємні хвилини спілкування з людиною, яка відкрила їм свою правдиву душу, справжні людські почуття, спрямовані до сучасників.

У своєму слові до читача автор пише: “Які б сюжети не втілювала доля, допоки виникають, як світло, рядки віршів, ми таки живемо. Не животиємо, а живемо. Бо слово врешті-решт переважає і жести, і пурпур, і мідяки”.

Хай буде щасливою, правдивою і очікуваною для читача доля Вашого поетичного слова!

*Георгій Сербін,
поет, заслужений журналіст України.*

Від автора

*С*вій перший вірш я написав у вісім років. Була гроза, світло вимкнули, рідні говорили, а я сидів на канаті і складав рядки. Вірш був про монумент, який собі стрімко стоїть, а навколо літають місяць, зірки. Ідея була, як у відомому вірші Сергія Орлова, а засоби втілення геть недолугі. Саме тоді треба було подумати і забути своє римування. Якби все потрібне відбувалося вчасно... Чи то Муза чхнула, пролітаючи над будинком, чи то якась баццла вразила, але з того часу почалося.

До дев'ятнадцяти писав багато і кепсько. В травні 1987 року, коли вчився в морехідному училищі, отримав листа від літературного консультанта ростовської молодіжної газети, в якому було запрошення взяти участь у роботі юнацького гуртка при літературному об'єднанні «Дон». Спілкування в ньому допомогло побачити себе з боку і зрозуміти прості речі, необхідні для будь-якого хлопця, що зухвало виводить рядки на папері. Поезія не терпить порожнечі. Думки і почуття мають переповнити тебе вцент. А потім, потім може з'явиться тиша, з якої виникають рядки. З того часу я позбувся дурної звички тягти натхнення за рукав, щоби воно присіло за мій столик.

Мені тоді дуже допоміг Бажен Петухов, найздібніший серед нас, згодом наймолодший за віком член Спілки письменників Радянського Союзу. Він

навчив мене розуміти поезію, відкрив мені Йосипа Мандельштама і Юрія Кузнєцова, Петра Васильєва і Олександра Кушнера. В нас були різні погляди на дійсність і однакове бажання оволодіти мистецтвом творити слова.

Потім був Ленінград з його політикою, коли в натовпі таких же наївних я вимагав, бажав і сподівався. Те ж саме було в Харкові в дев'яностому і дев'яносто першому. Вже потім, набагато пізніше, переживаючи розчарування за розчаруванням, навчився вирізняти тих добродіїв, хто завзято і вміло використовує нас, тих наївних романтиків, з яких складається революційний натовп. В ті роки я написав багато бадьорих віршів.

Згодом приходять дійсність і дивиться в очі своїм холодним і відстороненим поглядом. Вже не так подобається Гарсія Лорка, більше Лі Бо чи Мацуо Басьо, або старий Ян Кохановський. Вже серце тріпоче не від рядків молодого Павла Тичини, а з інших, тривіальніших причин, від яких рятуються корвалолом.

Але як би там не було, які б сюжети не втілювала доля, допоки завмирає навколишнє і з синьої тиші виникають, як світло, рядки віршів, ми таки живемо. Не животіємо, а живемо. Бо слово врешті-решт переважає і жести, і пурпур, і мідяки.

Сергій Гольдін.

Сонети та елегії

Рівненський полонез

Сергій ГОЛЬДІН

7

Січневої ночі

*Надворі ніч.
Назавтра знов дорога.
А місяць, наче срібний.
І сіре небо біліє
Від того сяйва.
Жовтушні ліхтарі злостяться,
Блимають розгублено,
Раді заснути до наступного вечора.
Дивлюсь на цей світ,
Мовчу, притискаючись обличчям
До холодної шибки,
За якою байдужий місяць.
Мовчу, слухаю легковажну пісеньку,
Гублю себе і відчуваю,
Як нестримно, страшно,
Зберігаючи ламінарність руху,
Спливає час,
Вистукує в моїх скронях,
Не залишаючи надії.
То не так уже й кепсько,
Бо, втрачаючи останню надію,
Отримуємо почуття впевненості,
З якого народжується надія.*

* * *

*Я помилюся в образі твоїм.
Оманлива оця жовтнева днина.
Поодинокі хмарки небом плинуть,
А вслід за ними поспішає дим.*

*Палає хмиз, і будь-яка вуглина
Напоєна прощанням золотим,
Вона – труна невипланих рим,
Якими вже не продзвенять терцини.*

*Я помилюся. А сухе гілля
Обріже газда, спалить всі тривоги.
Нам доля вороття не дозволя,
Тож повертаюсь на свої дороги,
Якими ще раз хочеться пройти,
Щоб інша мені стрілась, а не ти.*

Квітень

П'яненький у трамваї від шалману
Я їду повз малесенький базарчик,
Де пишні пани, підлітки, вірмени
Собою уособлюють гендлярство.
Тендітна жінка – диво з порцеляни –
Зайшла та сіла, сумочку поклавши
На ноги, що заховані плащем.
Перезирнулись, посміхнувся їй,
І звеселів од власної усмішки.
Так добре жити у квітневий вечір.
Я, мов Сілен*, щасливо мружу очі.

*Сілен – син бога Гермеса, вихователь і супутник бога Діоніса, напивався так, що не міг самотійно рухатись, його водили сатири.

* * *

*Ото нудота! Й не розповісти.
Так проживеш і не спізнаєш дива.
Все якось манівцями... мжичка... злива.
А друзі змовкли і не шлють листи.*

*Красуню, що очей не відвести,
Собою задоволену, вродливу,
Кохать мені набридло, та й цнотливе
Лицарство не приводить до мети.*

*Нехай, як є. Піду з Вітьком в шалман
Послухати пропащого п'яницю,
Котрий бомжує років двадцять п'ять.
Він кухоль вип'є й, мов поважний пан,
Затиснувши карбованця в правиці,
Піде собі ще кухлика куплять.*

Мій друже

О. В.

*Як добре, що такий є друг на світі,
Серед людей вдоволених та ситих,
Байдужим віє холодом від них...
Спочатку борсався я, але тепер затих...
Всміхаюсь, слухаю та вісточки чекаю.
Де ти мандруєш? У якому краї?
Які моря шпурляють теплохід?
Який там градус вказує магніт?
Я часом задро згадую минуле,
Усі проливи, котрі проминули,
Дівчаток, що всміхаються ясенько,
І скляночку, яка легенько дзенька.
Мій друже, напиши і краплю океану
Пришли в листі, мов квіточку духмяну.*

* * *

*Ця вишукана грація вмирання:
Гай, наче сонце хворе на сухоти.
Наповнений жовтневої скорботи,
Червоний лист спалахує востаннє.*

*А річка зачалася в тумані,
Напевне, хоче зиму обдурити.
Ти відчуваєш, що можливо жити,
Втрачаючи найкращі сподівання,*

*Протринькавши непевний спадок часу,
Прогледівши архіпелаги вдачі.
Можливо доживать... Так айстра в'яне,
Чи літня хвойда, до розпусти ласа,
Яка вночі за молодістю плаче,
Коли одна і не занадто п'яна.*

* * *

*Це влучно ти сказала, що кохання
Для нас подібне бабиному літу,
Коли промінням сонячним зігріте,
Тамує поле скарги та зітхання.*

*Ще день-другий... негодною світання
Прийде і вістряган несамовито
На павутиння кинеться сердито,
А срібна нитка промайне востаннє.*

*Як павутиння, зникне почуття,
І замість нього залишиться лише
Відлуння шалу, серденька биття,
Розчарування неприємна тиша.*

*Та ще кохається, ще не скінчилась злива:
Приречені найбільш чекають дива.*

* * *

*Ти, друже, маєш надміру бажань.
Таких не надто величає доля.
Твій шлях один – блукати в Дикім Полі,
Шукаючи свою Тмутаракань.*

*А спадкомці вмерлих сподівань
Упали в зела висотані й кволі.
Ти ще не раз волатимеш від болю,
У марних спробах плигнути за грань.*

*Та проти затишку мурованих ілюзій
Свого єства затятий заколот,
Хоч шаленій, хоч захлинайся в тузі,
Ти не придушиш, хворий Ланселот.*

*Отож не ремствуй, не міняй на твань
Бузковий град – свою Тмутаракань.*

* * *

*Розперезався день та спочивати ліг,
Розкинувши паски червоною зорею,
А сміх його майнув за переліг
І на болоті розбудив лілею.*

*Що сяє-висява, як місяченька ріг,
Що виграє посмішкою твоєю.
О поцілунок, найсолодший гріх!
Моя Джульєта, Мавка, Дульсінея.*

*Дивись, он світляки – схвильовані слова.
Їх безліч у траві – то казка ожива.
Єдині ми, удвох на цілім світі.
Ще мить одна – і стануться дива,
Бо з кошика зчорнілої блакиті
Летять зірки на сосен верховіття.*

А він іде...

Л. М. Н.

*Село в болото вгрузло. Шпичаки
Померлих сосен проштрикнули небо.
Олійний морок землю придавив.
Незрушне все: могили, бур'яни.
Коросту шляху поглинає місто,
Що лисиною бовдура чорніє.
У місті люди, як побиті пси,
Скавчать, сприймають пустку, гризучи
Солодку кістку спільного жевріння.
А він іде повз вавилонські вежі...
І тварний спокій ситого поспільства,
Яке бажає хліба і до хліба,
Хоч іноді послуха цвіркунів.
А він іде – і обрії навстріч,
І зорі, наче Божі смолоскипи,
Душі його терпіння осявають.
Він грима в двері до поліщуків,
Він ходить від порога до порога,
Він зве слабких залишити себе,
Щоби себе в дорозі відшукати.
Буває, іноді знаходяться таки
Раб необхідності та наймичка свободи,
Що, кинувши напризволяще справи,
Бредуть із ним до Києва на прощу.
Вже цілу вічність старець раз у раз
Долає прірви між людьми та Богом,
До рідних повертаючись країв.
Село в болото вгрузло. Десь далеко
У синім небі золотіє Лавра,
Чекаючи Леонтія старого.*

Рівненський полонез

* * *

*Самотній та хмільний, я згадував минуле.
Переливався печалями трунок.
У небі безліч гаснучих зірок
Кричали спалахом та в безвісті тонули.*

*О, скільки тих світів,
таких до світла чулих,
Зникає назавжди. Нескінчений рядок
Ніхто не прочита. І безміри думок
Намарне розцвіли, намарне і заснули.*

*А так воно і є, якщо не мати Бога.
Ми комашня тоді, що впізнає ліхтар
В останню мить, коли уже нічого,*

*Крім смерті, що безглузда, як життя.
І я тоді душі своїй не цар,
Із правдою не мириться буття.*

* * *

*Не кайся перед Іродом і всує,
Не розкривай душі перед юрбою.
Ти сам в собі і над самим собою,
Та з Богом, що завжди тебе почує.*

*А в каятті горлати алілуя
Своїм катам, що чорною рукою
Паскудять правду брудною іржею –
Остання справа. І нехай віщують*

*Приниження та кару за мовчанку
І суд страшний, як в них не бачиш неба.
Та душу принести, неначе бранку,
Ще й вознести царю земному треба
Себе скарати, бо озветься воля
Конем, який гуляє серед поля.*

* * *

*Лягає паморозь на пересохлі трави,
Промінням сонце місто обійма,
І чує вже знеможена зима
Квітневих радощів нечувані октави.*

*Лишилося сім днів до часу слави
Господньої. Здригається пільма,
Бо гілочку верби малюк трима,
Мов перший спалах грізної заграви,*

*Що провістить завершення віків.
Єрусалим не істини хотів,
Не відпочинку від будення злого,
За князя він сприймав Живого Бога,
Чекав меча. А Ісус любові
Приніс дарунки ніжно-волошкові.*

* * *

В. К.

*Зустрінемося, посидимо в “Пінгвіні”,
А потім у “Олесю” перейдем.
Там ще по п'ятдесят собі візьмем.
Тим часом вечір зі своєї скрині*

*Зірки дістане, щоби темно-синє
Встелити небо. На земний едем,
Як дощ, пролетється злotosяйний щем,
А в сутінках спливатимуть видіння,*

*Немов дива, або дитячі мрії.
Це буде потім. Поки що прийми,
Мій друже, найщиріші побажання:
Повік тобі не втратити надії,
Втішатися путящими дітьми
І чарку пити, і не на останні.*

* * *

*Шипи троянди руки покололи.
Чом перейматись: всяк в житті бува?
Шукав кохання, а жевріння кволе
У відповідь – і розгубив слова,*

*Слова, що здатні аж до виднокола
Зігрити весь, але квилить сова,
Яка твоїм перейнялася болем.
Немов приплив, намріяне сплива,*

*Коли кидаєш в сміттєпровід квіти
Та йдеш у двір, де галасують діти,
Де вечір твого смутку не сприйма.
А молодятам любо гомоніти:
Їм невідомі смуток і пітьма,
Самотності, що серце обійма.*

Новели веселого часу

Повз мене проходять, кричать, вимагають...
Старенька тихенько жебракує.
Афганець погрожує підняти своїх побратимів,
Бо правосуддя не поспішає карати чахлика,
Що вдарив афганця ножем, побитий афганцем.
Всі партії закликають
 виконати громадянський обов'язок,
Тобто обов'язок перед партією.
Ще страйкарі, шахраї, кулеметники п'яних епох,
Дівахи, фарбовані крейдою розбещеності,
Інші охайні, огрядні, порядні, марудні.
Я слідчий хаосу.
Я дуже втопився писати новели веселого часу,
Допитувать людство
 і вирішувати вічні питання,
Дотримуючись форми процесуальних актів.
Я не Вірю в справедливість суду,
 крім Вищого Суду.
Бо хто мені скаже: у чому ота справедливість,
Коли руйнуються світи
 і падають вавилонські вежі.

* * *

*Я розгубив думки. І вже передчуття
Народження рядка, що з порожнечі лине.
Тремтіння пальців, серденька биття.
Собі чужий, а вірш – буття єдине.*

*Минуле геть! Зізнання, каяття
В гріхах і не гріхах, скімління безупинне
Зникають в мороці, і знов мені життя
Дарує мить короткого спочину.*

*Я розгубив думки. Я вже оглух, осліп.
Я маю новий зір, я чую дивні звуки,
Лишаючись з душею сам на сам.*

*Немов газдиня, що, створивши хліб,
Протягує до нього ніжні руки,
Я їх протягую замріяним словам.*

* * *

*І дивно так, коли край прірви станеш,
І дивишся у безвість, і безвір'ям
Охоплений до закапелків думки.
Самотина зробилася тобою,
А обрії, як ті в'язничні мури,
Світ звузили до розмірів відчаю,
Котрий став звичним, наче білий світ.
Давно трухкі всілякі сподівання
Лишають слід сивиною на скроні,
І вже нічого, тільки злість осина
У мить таку, коли край прірви станеш
І дивишся у безвість, і безвір'ям
Охоплений до закапелків думки.
У мить таку з'являється промінчик,
Що мряку розділя на день та ніч,
Що образи відроджує буття,
Яке повільно набирає сенсу.
А мрія – чарівна коханка слова
Всміхається, шепоче, проростає
У мить таку, коли край прірви станеш.*

* * *

*Колеса стукають, пилюка у вагоні...
Сосна вже звикла до жовтневої печалі.
Вигукують услід підпилі кралі
Й лишаються на возкому пероні.*

*А яблуні та груші жовтокосі
Задумались, задимлені та сонні.
Як ті роки, що сріблять наші скроні,
Фарбує краєвиди панна осінь.*

*Коли тобі спізнать не довелося
Квітневих радощів,
сприймай жовтневий спокій,
Чия прозорість мудра та сумна.
І спогади, немов хлоп'ята босі,
Дарують юність жінці темноокій,
А колосу – передчуття зерна.*

Земля Дурисвіт

Рівненський полонез

Квінтесенції

1

*Я йшов... Із камінця ступив на зірку,
Я всесвіт обійняв в собі самому,
А Слово мою душу спопелило
І знову відродило до життя.
Я бачив, ким я був і ким я стану,
Усі світи, в яких мені бувати,
Усі думки, які до мене злинуть.
Я бачив те, про що забув назавжди.
І повернувшись до долі, я оплакав
Той камінець, що береже пилюку
З могил забутих і могил, що будуть.*

*Є час для нас, а є без Часу час.
До нас Господь з'являється у Слові,
І ті, хто чує, на межу Часу
Стають, щоби зробити крок непевний.
Так хочеться спізнати Час без часу
Та повернутись в час, який для нас,
А в ньому вже чекати день пізнання,
Повторення, прозріння, забуття.
Я буду. Я не зникну. Лише жах,
Що зникне неповторна мить і ранок
Настане інший, неповторний також.*

*Мій друже, я знетямлений увесь
Відвертістю буденності, мовчу
Про скімлення байдужої людини,
Що порятунку в нищості шукає,
Шукає варварства і жалюгідних мрій.
Рядки забули насолоду рим,
Довершеність гіпербол, скло сонету,
А знають тільки марення, прокльони,
Уривки мови п'яної сивіли,
Яка не тямить, де вона і нащо.
Мій друже, як сумується тепер
За юністю. В ній тисячі бажань
Знаходили лише десятки здійснень.
Велика безтурботність нас кохала,
Світ не ділився дією гріха,
І вибору не вимагало серце.
Тоді ще був едем на цій землі.*

*Колись, ще малюком, я заблукав
В гаю, що за бабусиним селом,
І гірко плакав, і кружляв навколо
П'яти акацій. Вдалині білів
Будиночок. Хотів піти до нього,
Але злякавсь. Так і дорослі ми,
Кружляючи поміж турбот буденних,
На горизонті істину вбачаєм,
А йти до неї, звісно, боїмося.
Цим користуються розумні вошколупці,
Пояснюють нам тайни буття:
Цей дивосвіт сполученням обставин,
Гормонами – кохання, а добро,
Лише як необхідність виживання.*

*Один сказав, що терміну відсутність,
Звичайно, викликає плутанину,
Небажане хитання, нерішучість
Та сотні з цим пов'язаних халеп.
Мойсей же запитав Його ім'я,
Щоб визначитись. Бог не визначався.
Він вище визначень, він недосяжний в суті.
Добро, Кохання, Сенс Буття також
Не визначаються і це найбільша втіха
Для розуму, що може без коштуру.*

Земля Дурисвіт

Заспів

*Чи знов податися на захід,
В провінцію на краю Дурисвіту,
Куди долинають пахощі інших країн,
Запахи поважних матрон
І обскубаного лісу?
О приємна близькість кордонів,
За якими тебе не чекають!
Нам обридло бути собою,
Ми призвідці великих ілюзій,
Що опали вже позавчора
І відкрили велику пустку
Під корогвами Дурисвіту.
Чи знов податися на захід,
Звідки все починається завше?
На околицях Дурисвіту
Ми сиділи в кафе “Олеся”
І виделками “їли” горілку.*

Це місто схоже на пана Сенеку
 (Листи Сенеки краще трагедій),
 А доля схожа на пана Нерона,
 А “добрий” Нерон схожий тільки на себе.
 Отож не сумуй в цьому місті, друже,
 Бо смерть тут звична і досить гарна,
 Бо тут навіть звичне здається значним,
 А значне ніколи не остогидне;
 Бо тут і пурпур, і холод троянди
 До вподоби чесним повіям
 Та іншим поважним особам,
 Що живуть за рахунок державного ладу
 Навіть в епоху безладдя.
 О, місто слабких аксіом,
 Які не сприймаються
 І не сприймались ніколи.
 Твої аксіоми з’єднали сотні берегів
 Чавунним литвом та камінням.
 Ти зникнеш в тумані
 І лишиш по собі болото
 З химерами дивного міста,
 Що схоже на пана Сенеку.

*В електриці, що йде на Донецьк,
Ми їхали вдвох: я і злодій,
Що вранці хотів мене обікрасти.
Ми співали пісень про чесноти,
Про любов до усіх подорожніх,
А також про радість від спілкування.
Хай живе спілкування між нами!
В моїй валізі співали речі,
Яких не привласнив невдаха-злодій,
Співали акації та кукурудза,
Співали колеса старих вагонів.
А терен колючий співають не хотів –
Він знає ціну такій пісні.*

Пане Володю, ви бачите пана змія?
 В нього довгий зелений хвіст,
 Що нагадує крик будяка.
 Тож почнемо, пане Володю,
 Уговтувати зеленого змія.
 Вам не шкода сумну цю тварину,
 В якій температура
 І прописка в землі Дурисвіт?
 Наливайте, добродію, чарки.
 Як важливо добрати закуску!
 Я, наприклад, люблю оливки,
 Маслюки і тиху розмову,
 І відсутність жіночої статі
 У просторі до горизонту.
 Пане Володю, згадайте
 Наші дні, вечори осінні
 За пляшкою самограю,
 Що був зерном спервовіку

Бійці за народну волю в чудових краватках
 Мацають подруг – найдорожче майно республіки.
 Ще б пак!
 Хіба ми гірші за греків,
 Що прославляли свою добу,
 Купуючи ласку гетер?
 Хіба Перикл* помирав від злиднів,
 А Нікій був пролетарій?
 О, де ж вони, наші Фідії
 І наші Протагори**?!
 Ми обіцяли народу небачений розцвіт.
 Ми клялися над козацькими могилами
 Збудувати палац на місці селянської хати.
 О бійці за народну волю в чудових краватках!
 Епамінонди*** парламентських битв,
 Леоніди**** вуличних маршів!
 Я не знаю, що буде з Фідієм***** і Протагором,
 Але в той рік, коли правду сплюндрують до решти,
 На майдані вас перестріне Сократ,
 Щоб задати якесь недоречне питання
 І бути отруєним задля суспільного спокою.

*Перикл, Нікій – афінські політичні діячі, стратеги.

**Протагор – афінський софіст.

***Епамінонд – фіванський політичний діяч, стратег.

****Леонід – спартанський цар.

*****Фідій – афінський скульптор.

Неохайні елегії

1

*На заході сонце – розпечене серце.
На заході, де блукає моя душа.
Що там мені на тому заході,
Крім самого себе?
Хіба що посмішка старого Леонтія,
Котрий водить на прощу мою душу.
Хіба що могила молодшого лейтенанта –
солдата Великої Імперії.
А також,
А також, друже, твої байки,
Перев'язані мотузками
поліщицької правди,
Кінчики яких тримає
Святитель Микола.*

Рівненський полонез

*Мінлива доба, як доріжка у синьому морі,
Що за кормою зникає, лишивши піняву.
Хто зрозуміє, навіщо усталений устрій
Зруйновано, наче очеретяну хатину?
Хто зможе побачить майбутнє в такому хаосі
Шахрайських прозрінь
І лукавих повчань безупинних?
Але для відчаю, Кірне**, немає причини,
Допоки на вічне надія у слові Господнім.*

**Феогнід – давньогрецький поет.*

***Кірна – персонаж віршів Феогніда, вірогідно, племінник.*

*Занадто життя, занадто...
Ні, занадто хотіння
Буденних турбот і шлунку,
Що виразку носить, як орден.
Занадто промов і планів
Покращення доброго людства,
Що тисячі літ добре.
Так мало у мене часу
Лежати, дивитись вгору
На сосен зелені крила
І слухати скрип цих сосен.
Так мало у мене волі
Мовчати, мовчати, мовчати
У гаморі, гомоні, граї
Пристойного марнолюбства.*

*Згубилась рима. Світ не знає ладу
Скрипкових струн. Володар барабанів
Трима чужий смичок. Правічне слово
В сучасному втрача первісну сутність.
Натомість розповзаються слівця,
Промовки, мовки, бовкання, скавчання,
Мізерне, хтивне, ферт і черв, і ять.
Панує охлос визначень убогих:
Прогрес, тусовка, рекет, споживач.
Це не слова, це тільки недослівки.*

Острови

1

*Десь далеко острови
Із лисими скелями
І горбоносими жінками.
Десь далеко та пора,
Коли пінявою смугою
За кормою теплохода
Виграла моя юність.
Десь далеко в різних краях
Проростають зелом горбочки,
Під якими спочили прадавні надії.
Лише мрія,
Залишилась квола мрія:
Жити в затишній хатині
На острові з лисими скелями
Та горбоносими жінками.*

*Гідроплани, наче бабки,
Кружляють над містом
Шановного Архімеда.
Спека сміється над часом,
Роздягає дівчат та їх кавалерів,
Певне, бажає довести,
Що люди однакові завжди.
Справді, хіба ж ці карабінери
Не крокували в когортах Траяна*?
Хіба ж не ці кралі
Затуляли долонями обличчя,
Вгледівши голого Архімеда?*

**Траян – римський імператор.*

3

Осокори, осока, стежина,
 Ще стежина – і весь острівець.
 Острівець як загадка, згадка
 Про затишок, спокій, дитячі сни.
 Висихають річки.
 Заростають їх русла.
 А острови відлітають у вирій,
 Відлітають назавжди,
 Разом з осокою, затишком
 Та стежинами.
 Лише осокори не можуть
 Звільнити коріння,
 Не можуть розправити крони
 І податися за островами.

4

В Ленінграді масний листопад,
 Що звив кубло на Канонерськiм острові
 В квартирі пропащої п'янички,
 Яка гендлює горілкою
 І занпащає тринадцятилітню доньку.
 Листопад не знає просвітку,
 Гуляє в кафе "Асоль",
 Обіймає чергову в бойлерній
 І випиває з нею на брудершафт.
 Листопад втомився від себе,
 Від бруду на вулицях
 І неприкаяності берегів
 Фінської затоки.
 Найсумніший острів похмурого міста,
 Де квартирує масний листопад.

Рівненський полонез

Рівненський полонез

* * *

В розмовах день пройшов.

Марнотою шукань

Душа вогнем розпечена неначе.

Наляявшись, в кутку Ксантіпа плаче,*

А думка подолати не може твань,

А думка борсається втомлена, брудна,

В надії здибати вогкий острівець.

Та твердь хитка зникає, як мана.

Болото знов розпочинає герць.

Ксантіппа плаче. Демос дозріва,

Щоб перейти межі в своїй сваволі.

Нестям стає отрутою поволі,

А вічність викарбовує слова,

Котрі ще не записані допоки.

Його осудять посередні люди,

Але Недремне виправдає Око

І голос внутрішній, який не зна облуди.

*Ксантіппа – дружина Сократа.

Пекельне

*Коршак кружля, шукає ворон падла,
Розпустою метелик майорить,
Гаряче тіло білі простирадла
Не спалить, ні, а тільки забруднить.*

*Мовчи, дивися у безбарвні очі,
Злобись на світ, якому все одно,
А день новий всміхатися не хоче,
А думка ясна падає в лайно.*

Не смій кохать! Бери!

Ригай від перепною!

*Чого тобі?! Хлебчи напій, хлебчи!
Танцює мрець з трухлявою труною,
Гранітні бовдури облизують мечі.*

*Здоровий глузд нехай рятують другі.
О вовкулако, жерти саме час.
Штурмуйте Вавилон, масні та недолугі.
Він стегнами таки розчавить вас.*

* * *

*Застерігав орган. Моя сльоза
Текла поволі. Холод рвав підлогу
І ноги сік, немов гнучка лоза.
Кричав орган, а я молився Богу.*

*Тутешній світ у бруді цвиндрив дні,
Дитину бив дубцем міліціянта.
Здіймала руки вічна Оранта,
І затишно здавалося мені*

*Від того поруху. Пекельний глум часу
Од віри майстра шулився звірино.
Ні, не усіх жадоба й гнів пасуть,
Не в кожному втрачається людина.*

*Нас осява пресвітлий сум ікон,
Гризоту розчиняє глиб органа.
І завше Правда вічна повстане,
І завше Божий здійсниться Закон.*

Катон Молодший

*О Рим! Гнилизна. Намісників глум.
Провінцій грязюка глевка.
Матрон і повій аж нудить від парфум,
Патриціїв від Спартака.*

*Свобода видовищ хлебче куліш,
Чужу паляницю їсть.
Сестерції – Красс*, Катиліна – ніж,
Катон – випадковий гість.*

*Щезає підмуток прадавніх чеснот
У повені зрад і зваб.
Блазнює і повзає римський народ –
Понад рабами раб.*

*В руслі старому муляка лише.
Ріка свій змінила плин.
Справи загальної не збереже
Останній громадянин.*

**Красс, Катиліна, Катон – римські політичні діячі часів пізньої республіки.*

* * *

*Пройдисвіти скузуються за владу
Над душами бездухого юрмиська.
Голодний гололід. Аж масно – слизько.
Не хочу йти, впаду чи краще сяду.*

*У небесах сузір'я п'ють на трьох:
Овен суворий, апатична Риба,
В підступності правдивий Козерог.
Їх світло на коня, якого хлібом*

*Годує дід у латаній фуфайці,
Сумирний дід, праправнуча козаче.
Усе його життя – відлуння плачу,
В приниженнях, нужденності та лайці.*

*Незвично на льоду сидить мені,
Встаю і, спотикаючись, чвалаю.
Старий себе знайшов в своїм коні,
А в чому я знайду себе – не знаю.*

* * *

*Як вовк би рвав, мов киця муркав,
Дивився в очі, шепотів,
Але тікає звично курка,
Догнав – топчи, і поготів*

*Не треба їй в тобі топитись,
Кульбабно мріять, маковіть.
З калюжі хлебче, щоб напитись,
Їй квіти, щоб клювати квіть.*

*Отож топчи чи з серця вирви,
Спали, як бур'яну жмуток,
І знову плигай понад пріреву
В надії стрибнуть до зірок.*

* * *

*Маленький Поет та Вітьок до шалману,
Як до дівчат, летіли на крилах,
Де розливала знайома панна,
Зеленоока і пишнотіла.*

*Але до неї були байдужі.
Взявши дві півлітрові банки,
Пили і дивились, як мовчки тужить
Сліпий п'яниця за дивом світанку.*

*Поруч молодики щось горлали.
Слова гидотні, мов каменюки,
Хвацько під саму стелю кидали,
А потім ловили у брудні руки.*

*У гаморі цім жило сьогодніня,
У цигарковім коетанні диму.
Ховали надворі трави зелені
Цвіт нерозквітлий, згублені рими.*

* * *

*Втомилась тьохкати пташина,
Русалонька лягає спати,
Зіркам до ранку ще годину
На свою вроду милувати.*

*На човні Ладо випливає.
Легесенько веслом гребе.
І навіть тиша завмирає,
Щоб не злякаться саму себе.*

*Як гарно тут! Горинь мінлива,
Спиняє лютість вирунів.
Наш поцілунок, панно-диво,
Відлунням в посмішках бринів.*

* * *

*Були часи і гризлися гетьмани.
Приходили татари на розбій.
Біля церков зруйнованих прочани
Лежали вбиті на землі сирій.*

*Великая Руїна всюди – всюди.
Великий цар себе охороня.
А Дорошенко, не здійснивши чуда,
Чужих коней на північ поганя.*

*Та буде ще одна невдала спроба,
За облуд помсти чорнокрила мить.
Мазепа вільною Україну не зробить
І шлях його на південь побіжить.*

*Шукали долі, всі шукали долі...
Із тих часів минуло триста літ.
А вітер віє – віє серед поля
І опадає перезрілий глід.*

* * *

Бажену Петухову

*Чи хто знає, як довго йому до могили?
Де вершина, Голгофа, де підніжжя гори?
Ні тобі, ні мені ще труни не зробили,
Та обстругують дошки лукаві майстри.*

*Ми складаєм рядки у похмурю днину.
Наші вірші покритки та вдови смутні.
Ти співаєш про Русь, а моя Україна
Умовляє спинитись нерозумних синів.*

*Ти співаєш про втрачену велич і славу,
Я молюся про волю і спокій землі.
Біснуваті зчиняють криваві забави.
Ворожнеча ще тліє у чорній золі.*

*Цвяхи в дошки вбивають, а Боже веління,
Щоб на вітер іти, щоб Голгофи шукать.
Не вмирає народ, доки вірить в спасіння,
Та за віру поети повинні вмирать.*

12 січня 1991 року

*Відлига. Хлюпає вода під каблуками.
Спішить юрба у клопотах своїх.
А миру мить рахується не нами.
Не знають люди, що чека на них.*

*Чоловіки за пляшкою горілки
В політиці досвідчені мужі;
І гайвороння обсідає гілки,
Мов чорний знак кривавої межі.*

*Три свята перед кроком у безодню.
Посмішки, учти, славна Коляда.
Здається ефемерною сьогодні
В своїм безумі завтрашня біда.*

*Серця людські вже не сприймають того.
Хай розум потривожено, а все ж,
Спроквола ми звертаємось до Бога,
Торгуючи рятунок від пожеж.*

*Що війська міць, що вміння генерала,
Коли у розпачі заголосять жінки?
Я бачив, як пролази обрізали
Гілля ялин на траурні вінки.*

* * *

*Ліхтарик огризався навсібіч.
Швейцар нових очікував халеп.
Незграбно танцювала п'яна ніч
Свій чудернацький реп.*

*Чотири панни в білому разом
Вступили в коло, наче сніг у бруд.
Нявчало свято збудженим котом.
За Цезарем ганявся п'яний Брут.*

*Та Цезар утікати не хотів,
Щоб славу свою часом не злякати.
Не порятує волю й сто ножів,
Якщо в душі її не мати.*

*Вже зломлені збивалися у гурт.
Їх утомила велич сьогодення.
Цей неофіт, той дурень чи манкурт,
А хтось – червивий геній.*

* * *

*Її посмішка снить мені ночами,
Минула слабкість муку завдає.
А той Предвічний, що завжди над нами,
Питає серце грішнєє моє.*

*І мало що відповісти я можу,
Коли опівніч тиша запада.
Я знов і знов читаю Слово Боже,
І знов мені минулого шкода.*

*Я молодість за мідяка продавши,
Став перед Ним в безвіллі та журбі.
Все порожньо, і так буває завжди,
Бо ти найперше зраджуєш собі.*

*Отож молись, благай собі у Бога
Надії промінь, Віру та Любов.
Бо з цим ти є, й тоді, коли нічого
Немає, крім небесних корогов.*

* * *

*По вулиці, по довжелезній сцені,
Де гук перекупок та клопіт лайливих газет,
Шукаючи гроші у власній кишені,
Йшов напідпитку Маленький Поет.*

*Всміхався сонцю, ловив посмішки
Дебелих джульт, що нидіння плекали.
Через дорогу чорна кицька
Пробігла зненацька й авто поставали.*

*Знайшовши банкноту, пішов до базару
Маленький Поет, щоб випити пива.
Вірмени товклись біля свого товару,
А крамом була травневая злива.*

*Злива гвоздик, що барвились навколо
Калюжами відер, каструль та букетів.
Люди тинялись, купуючи кволо,
Мовчки зლობились на спокій кашкетів.*

*Третій кухоль допив і п'яниці
Сповідь послушав про тещу ледачу,
А потім поплентався до дівичі,
Що мала незрозумілу вдачу.*

* * *

*На терені віків я садовив лиш терен.
Вістря його шипів відлякувало всіх.
Дивились віч у віч мовчазно – владні Кери*.
У Дива** на гіллі був дивовижний сміх.*

*А десь далеко там, в прийдешнім чи минулім,
Блука собі малюк, що лева поведе.
Вже всоте обійшов земну й пекельну кулю,
Та малюка того я не знайшов.*

*Навіщо і шукать! Най леву буде жерти,
Коли Господь кара своїх людей,
А терену всихать, а диваку померти,
А кесарю пасти своїх свиней.*

*Кери – богині підземного світу в грецькій міфології.

**Див – персонаж слов'янської міфології.

* * *

*Місто моє, я стомивсь вертати
До твоєї осені у снах.
Пташенятко випхнули за ґрати,
Та не звикло злякане літати
В піднебессі і тамує жах.*

*Певне, я малеча, ще малеча,
Що збира каштанові свічки.
Всі блукання, всі шукання – втеча
Від журби, яка спада на плечі,
Мов сніжинки, краплі чи роки.*

*Тих, кого залишив, зву ночами.
Скільки місяць, де серце проросло:
Ленінград – розлуками й вітрами,
Маріуполь – світлими думками,
В Харкова осяяє чоло.*

*А в тобі лишив жовтневу днину,
Коли сонце грається у золоті,
Коли вітер шарудить дитинно
Листям, і срібляста павутина
Блискає в останньому польоті.*

* * *

Л. М. Н.

*Тепло каштанових плодів,
Прив'яле листя гасить кроки.
Ця осінь, як Рембрант, глибока.
А ти, немов оволодів
Знанням про сутність та причини,
Але розляжеться зима,
Одчай змайструє домовину
Для мудрості – і вже нема
Прозорості сприймання світу,
Зате ілюзії сповна
Своє візьмуть. Тебе весна
Щасливим обіця зробити,
А лютий віру зігріва.
Зважай, зважай лише на осінь,
Бо мудрість – то її дива,
Вона сумує і не просить.*

* * *

*І з ким би розділить обістя дива?
Коли один – воно, немов пустеля.
Лиш де-не-де розкидано оселі
Листів, посмішок, поглядів щасливих.*

*Тоді все непотрібно, як політ
Заплилої жирком свійської гуски.
Терпіння, наче оболонка, луска
Каштанова, коли досягне плід.
А з горла хоче вирватися крик,
Злетіти в небо, впасти та розбитись.
Чи є трунок, щоб до нестями впитись.
Чи віра є, щоб бачить Божий лик?*

* * *

*Республік менуєт. Гопак народовладдя.
Обскубані вожді, розлючена юрба.
Настирливість гієн – для успіху знаряддя.
Від покидьків чекати гідності хіба?*

*Сверблячка правникам у задньому проході:
Вони крапають конституцій глум.
Народ приймає всі (та як завжди в природі.
І літо, і весна, і жовтня тихий сум).*

*О простір древніх веж, відновлених, як шинки,
Де н'є трунок пінява вбогих міст,
По спалаху надій справляючи поминки,
Вітаючи ковтком смердючий падолист.*

*І черева масні, і виразки горлянок,
І вундеркіндів вишуканий смак, –
Все глипає лайном, все кидається в танок
Звичайних глитаїв, ошатних вовкулак.*

Голос Авеля

Рівненський полонез

Сергій ГОЛЬДІН

67

* * *

*Ми циркулем вимірюєм незнане,
Вважаючи, що розум – володар,
Та він не годен осягнути дар
Людських очей, чий погляд гоїть рани.*

*Опівдні тиша обіймає Поле.
Слова вмирають. Спека й порожнеча.
Внизу, вгорі – блакить до виднокола;
А білі крила розривають плечі.*

*Злетів, зронив пір'їною свій сум.
Закривши очі, сто світів побачив,
Та ще зачув, як десь далеко плаче
Збіговисько моїх минулих дум.*

*Зімкнулося прийдешне з давниною.
Мальстрем* часу проносить по віках,
І бачу я себе перед собою
Вже сивого, з онуком на руках.*

*Така проста і водночас глибока
Музика лине, лине звідусіль.
Мою супутницю, мою одвічну біль
Колючками збирає тихий спокій.*

*Мальстрем – вир поруч Італії.

*А всесвіт пелюстки поволі розкрива.
Я, мов бджола, що припадає до нектару,
П'ю дотики, посмішки і слова,
Жадаю світла, не боюся кари.*

*День поспіша, натискує клаксони.
Навкруг мене змінюється юрба,
І над усім калічній закони
Різьблять людину-ката чи раба.*

*Раціональність нашого догмату,
Що нібито скеровує життя,
Як нелюбиму іграшку, дитя
Немарне намагається зламати.*

* * *

*Весна легкокрила
В вирій полетіла,
Де фіалки білі
І вишень цвітіння.
Літо тепле збігло,
Вереснева днина
Сивиною року
Стелить павутиння.*

* * *

*Хто тепер не зрозуміє злодія?
Дурень, божевільний та святий.
Ми злодію друзі чи рідні,
Чи добрі сусіди,
Що ходять до нього на свято.
Люди твердять, як молитву:
“Не осуди і тебе не осудять”.*

Легенда з Полісся

*Як кохали, ой, як же кохали вони!
Сизокрили голубки навіть заздрили їм.
Квітів безліч яскравих буя у весни,
Та здебільшого їхнє буяння – дим.*

*Так, весняний дим і на мить,
Щоб навічно – то казка чи мрії.
А ці два серця в одно горить,
Рветься до неба палка надія.*

*Та люди навколо – чорная мла,
Що осідає на душу смутком;
Спаляють кривдою юні тіла,
Мов спекою спалює незабудки.*

*Клянуть і заклёвують їх любов,
І не дають, не дають єднання.
Запеклася на серці кров,
А в душі запеклось зітхання.*

*У матері, – Боже! – холодні руки,
Батько сивий на ката схожий.
Люди, люди, – голодні круки!
Боже, дай допомоги, Боже!*

*Зустрілись опівночі за селом.
І хутко хмари за обрій тікали,
І ясними зорями небо цвіло,
Коли у неба вони прохали.*

*Мабуть, у закоханих дивна доля.
Весна ласкава їх сном оповила,
А вранці вирости серед поля
Дуб молодий та берізка біла.*

* * *

*Бурлив похмурий Петроград,
Шукаючи своєї долі,
А вітер на убогім полі
Шукав у осені порад.*

*А вітер в сумніві шугав,
То понад лісом, то над полем.
Ніс на чужину пароплав
Розлук і зрад одвічне горе.*

*А я дивився вслід йому,
Аж поки той не зник в темряві.
Далекі зірки крізь пільму
Ронили промені ласкаві.*

* * *

*Медовий місяць всім викривачам.
У них роботи доста в цій порі:
Зубами клацати, рубають з плеча,
Шукають крамолу на своїм дворі.*

*“Народ!” – вони горляють раз за разом,
І справедливість, наче їх мета.
А я дивлюсь на виразки прокази,
На скривлені зненавистю вуста.*

*Вся правда їх, як пси траву їдять,
Мишава, в лишаях, з очицями лихими.
З обох боків півнячо-грізна рать
І сморід чортівні над ними.*

* * *

*Земний едем усталеного зла.
До нього звикли ситі та голодні.
Нехай донині стелиться імла,
Вже виграє загравами безодня.*

*Пильніше глянь і там таки побачиш
Страшні очиці свого майбуття;
Твій стогін, що немов виття собаче,
Останній голос ницього життя.*

*А Суд Страшний одвічно і невпинно
Виносить вирок помислам людським.
І молиться розкаяна людина,
І щиряться затравлено вовки.*

*Та зараз все не так, все по-другому:
Стократно виростає наша біль,
Степами збожеволілий сірома
Тиняється й на рани сипле сіль.*

*Катарсис ніби. Тільки не радію
Стражданням. Най же стануться дива:
Без некла грішні душі проясніють,
Без крику правди сповняться слова.*

*Так неможливо? За усе розплата
У всесвіті? Та серце не сприйма,
Коли палахкотять, пустіють хати,
І мертвяків приховує пітьма.*

* * *

*Ох, нене, нене, як же тяжко жити.
Моя недоленька мене здолає.
Вона в журбі, що мов змія чигає,
Щоб слизьким колом душу оповити.*

*Вона у мороці, що наповза дурманом
Облудних слів, чорнотної підлоти.
Вона повія з перевитим станом,
Що своє тіло продає за злото.*

*Немає віри, та без віри в світі
На всіх стежинах вироста щариця.
А хочеться, так хочеться блакиті
І теплої, мов сонце, паляниці.*

*Мій розум зрадив, а душа – крижина;
І розум не надасть їй допомоги.
Лише в душі рятується людина,
А там панують розпач і тривога.*

*Ох, нене, нене, де серпневі зорі?
Чому такі тяжкі у небі хмари?
І тільки сльози чисті та прозорі,
Та мрії – перелякані примари.*

* * *

*Свобода нам пускає кров,
Коли в душі немає волі;
Звільнив хазяїн раба, та знов
Той шукає рабської долі.*

*Не хоче пожбурити геть кайдани —
Йому на брата кортить надіти
Ланцюг іржавий. І брату рани
Щоб батогом розвередити.*

*Прокльони померлому шле царю,
А царят катає на спині.
Без роботи не бути псарю
В дивовижній оцій країні,*

*Поки собаки шукають миски,
Де вариво їх чекає вбоге,
І тичуть свої ошцурені писки,
І повизгують біля порогу.*

* * *

*А травень йме пісням, завітчує калину,
Повіє вітерець – пелюсток круговерть.
Єдиний Бог в мені і я йому єдиний,
Все інше не страшне, все інше,
– навіть смерть.*

*Що біскупи, князі та кесарі над ними,
Коли буя-цвіте краси такий розлив.
Дивлюсь на білий світ господніми очима
І бачу дивоцвіт, що Він мені явив.*

*Можливо, буде все. Душа скоритьсся злу.
Та мить була – спізнать самого себе.
І потім серце хай зітліє на золу,
Я бачив Господа у веснянім небі!*

* * *

*Здолати забуття й самого себе,
Лихе в собі, безвілля і одчай.
Зростить пісень небачений розмай,
П'ючи могутність зоряного неба.
Непевний шлях, який звершити треба.
І відступай там чи не відступай,
А правду вічну й Божий Дивокрай
У душу взяв, її приніс на потребу
Вкраїні й Господу, п'ючи трунком печаль,
Та Бог сказав про радість подолання.
Якби печаль у радість перейшла,
Якби в собі відкрить безмежну даль
І осягнуть безобрїї єднання,
Щоб стала цвітом сірая зола.*

* * *

*Березень був такий лихоносний,
Доля гамселила без утину.
Ще тримався, а серце спочину
Уже просило, квілячи млосно.*

*Сніг ранковий – в грязюку опівдні,
Сонце регочеться в кожній хаті,
А кавалери – веселі півні
Стрибають в небо, наче крилаті.*

*Радості треба хоча би жменю.
Та буду радити і самій самоті.
Пані, в якої очі зелені,
Загубилась в зимовій сльоті.*

* * *

*Припруться солодкій на могилу,
Скажуть, що був зачумлений світом,
Скажуть, мав поетичну силу,
Та навіть не знав, де її діти.*

*По правді я є ніяким поетом:
Лише початок складаю для вірша,
А далі в якімсь чудернацькім леті
Рядки сплітаються краще чи гірше.*

*Що там буде: чорне, яскраве.
Чим скінчиться, ніколи не відав.
Та не забава було, не забава,
Бо завше смуток за словом слідом.*

*Слово ж для мене – таїна таїн,
Шалом, зненацька, впокорить не можу.
Авель кличе, глузує Каїн,
Дивиться в очі зірниця Божя.*

До поетки

*Здається, Катрусю, тебе розумію.
Хто має менше, хто – більше сили.
В серце печалями лізуть змії.
До радості в світі нас не запросили.*

*Ми, наче приблуди чи драні вітрила,
Що марне у морі шукають сушу.
Дай Бог, щоб змінилось і смуток змінила
На спокій, сонцем сповняючи душу.*

*Як хороше завжди веселим бути,
В згорьованім часі не знати горя,
Кохатись в ружах, зів'ялу ж руту
Най оживляють небесні зорі.*

*Та я вже звикаю, поволі звикаю
Сприймати пекельну буденність віку,
І посміхаюсь своєму одчаю,
Що захлинається власним криком.*

* * *

*Від дому знов, лечу від дому,
А хмари купчаться навколо.
З пиятики така утома,
Що сам не свій, чужий, прокволий.*

*Але минулося, й дівчина
Чужа тепер, тепер і завжди.
Моє коханнячко – руїна.
Я збагатів, його віддавши*

*Своїм вішам, своєму вчора.
Як добре просто жити, жити!
Через ліси стрибає горе,
Уже безсиле ухопити.*

*Стрибай собі, дурне й горbate,
Стрибай, аби зламало ногу.
У літаку так добре спати.
Я добре сплю. І слава Богу!*

* * *

*Яка ж то мука – відректись мети,
Забути ворогів своїх обличчя,
Не слухати, коли зненависть кличе
До страшної й жаданої мети.
Буває день, мов шаленієш ти.
Готові очі врізатися в вічі.
Лихі думки збігаються на віче:
Розбурхати, озброїть, повести.
Мовчу, спиняюсь, скоро пролетить.
Не вийметься із піхов меч іржавий.
Раніш чекав могутності та слави,
А нині Слово і небес блакить.
Моя душа в лабетах мого зла
Не кориться, згоряючи до тла.*

* * *

*Вже третій рік я в Україні.
Змінилася, немов за вік:
І самотійність на поріг,
І злидні верещать, як свині.
Змінилися люди, владарі –
Один в біді, другий жирує.
Невже надіялися всує?
Вогонь червоної зорі
Все тих же пройдив зігрива,
Але вже під новим знаменом.
Та їм, що чорне, що зелене –
Усе слова, слова, слова,
З якими можна панувать.
Країна вільна, а голота
Старшині заглядає в рота,
Прохає крихту волі дать.*

Біла гарячка

*Як в прірву, в танок п'яні йдуть стільці,
За ними шафи – пишнотілі кралі.
Блював диван на вогкому крильці,
Дощ заходився, здичавівши в шалі.*

*І з меблями ми – дерев'яні люди
Танцюємо, мов ліхтареві бранці,
А чортенята із усіх усюдів
Купаються, регочуться у скляниці.*

Харківські вогні

Рівненський полонез

* * *

Подражаніє Н. Н.

*Забудь надії всі, окрім надій на себе.
Здоровим глуздом собі помагай.
Ти хочеш знать, як жить? У дідуся спитай
У будь-якім селі: він скаже як-то треба.*

*А всі твої вожді – це голі королі.
“Хто знав, що буде так!” – горлає верховода.
Хто знав?! Отак воно! Чекай тепер негоди
В найближчі двадцять літ, що згинуть у золі.*

*Так, буде важко нам. Розваляться світи.
Чи зродиться нове, чи й вірити намарне?
Є Вищий Суд і не бува безкарних,
Так стій і, як опори, тримайся доброти.*

* * *

*Листопад відшумів верховіттям дерев.
Де-не-де золоте та багряне.
І мене ніжно осінь за руку бере,
Наче жінка в минулім кохана.*

*Я гублюсь, я не знаю, що їй відказать,
Я вже нею не марю ночами.
А тремтливим листкам все одно опадать
І оплаканим бути дощами.*

*Відболіло, скінчилось, пішло за поріг,
На прощання махнуло рукою.
І на землю промерзлу лягатиме сніг,
Все минуле покривши собою.*

Рембо

*Бує батько офіцер, насправді – сатана,
А мати – влада, що на груди давить.
Він стільки сліз пролив, ще більше, ніж вина.
Він знав людей, і, не спізнавши слави,
Порвав її струну на декілька частин:
Для юності одну, а інші – тихоплин
Нужденного буття. Мертвяк рухомий
В нім переміг поета двійника.
А той сприймав і ницість, і саркому
Належним, наче патінь мідяка.*

*Вивчати всесвіт остобридо юним.
Що з того, як озвуться звичні руни?
Якби ж сама та руна почала
Чудних пісень тремтливої примари.
Здавалося, в небесній ямі зла
Спалахують небачені Стожари.
Добро, кохання – мова застаріла.
Світ не такий, і біле вже не біле.*

*Все стало – не опора. Тільки тверді
Свої не знайшов, як не шукав.
Його надії хворі та обдерті
Торговець і невдаха катував.*

* * *

*Коли запитують, з чого все почалось,
Скажіть – почалось з целофанових трун,
Жебраків та старого, що збирає недопалки
Серед сміття.*

*Скажіть – почалось з облуди вельмож,
Хаосу, волення і гвалту папуг.*

*Скажіть – починалося так страшно,
Бо хтось має врешті-решт
Платити за споконвічне рабство.*

* * *

*Вавилонську бадьоро муруєм вежу,
Як пращури наші у примхах затяті.
Волочемо брили, десятники стежать,
Поглядують згорда на хмари крислаті.*

*Ми великі звитяжці, майже надлюди,
Провидець нас описав у відчаї.
Віriamo щиро – влізем і будем
Крокувати рядами по затишку раю.*

*А хто нас зупинить? Хто стане в заваді?
Хіба нас сміливих зупиниш розп'яттям?
Пари цікавих у небесному саді
Під деревом пізнання сплетуться в завзятті.*

*До центру всесвітнього вежа злітає,
І на вершечку шинок з дівками.
А те, що центру того немає,
Для нас, нерозумних, це все не до тями.*

* * *

*Ідеї зраджують романтиків своїх.
Їх здійснення вбиває мимоволі.
Наш перший сумнів – то найбільший гріх,
Хоч королі таки бувають голі.*

*І що ж робить, коли навколо тебе
Ватаги пройд, бундючная старшина?
Я ладен скласти Україні требу,
Перед лайном не ладен гнути спину.*

*Бо я плекав не тільки для держави,
Для себе також правду і свободу.
Мурують піраміди величаві.
Народ волає, та не чує народу.*

* * *

*Накрапа, крапа, крапа,
Моя розкидана крапель копа,
Що збирав її Господь, як сіно,
Щоб небесних коней напоїть.
Після праці пішов він спочить.
Янголята у ту ж таки мить
Позбігались і нумо скидати
Оберемками краплі униз:
На садочки, дерева, на хати.
А щоби замочило і ліс,
То покликали вітер в підмогу.
Буде їм прочуханка від Бога!*

Вавилонська вежа

*Вони зійшлися, щоби вдертись в рай,
Сліпі, криві та клишоногі.
Надворі травень був і в небокрай
Врізались зоряні дороги.*

*Вони були розумні й балакучі,
А виразки душі, промов і тіл,
Мов цеглу, клали на смердючий
Сміттєвий пил.*

*Вони зазвичай вежу будували,
Бо іншого не вміли будувать.
Вони до Бога досягнуть бажали
І в небесах панувать.*

*І сталось! Перегризлись недолугі.
Смерть затупила косу об кістки.
Та й потім вже, хоч підвивали з туги,
Не зупинили грішної руки.*

**Вірш, що його написано
28 січня 1994 року
під час негоди**

*В мені ось-ось помруть мої бажання.
Стою і роздивляюся навколо.
Переді мною розляглося поле –
Масне, вугільне, неосяжно голе.
А брила ґрунту стиснула стеблину
Давно померлу, висотану груднем.
Уже добу дощисько лє марудний,
І вітер, як сержант, штурляє в спину.
Так хочеться зіллям на землю впасти,
Щоб вогкістю до решти розмочило,
Щоб зникнути, забути кволе тіло,
Бо животіти в цій зимі несила.*

* * *

*Ніби приблуда убогий
В душі не знаходжу тиші.
Переді мною дороги
Сірі, немов сірі миші.*

*Я вже втомився шукати.
Сухотна вмира надія.
Мовчки кидаю за ґрати
Свої жалюгідні мрії.*

* * *

Наталі, моїй племінниці

*Ще дівчинка, вже дівчина, зростає
Та бісики очиськами пуска.
Роки злетіли в клопотах, розмаї,
Лише Дніпро – правічняя ріка*

*Вмовляє Хортицю, свою найліпшу бранку,
Так само, як за скіфів умовляв.
Мене зустріла молода панянка,
Яку ще немовлям крикливим знав.*

*Наталочко, оце дивлюсь на тебе,
На дотик відчуваю плин часу,
Коли повільно ти із посмішкою Геби
Сплітаєш перед люстерком косу.*

* * *

*Коли в жорстокості ти істину знайшов,
То відречись скоріше якомога
Від істини такої і від того,
Хто мудро пояснить тобі пролиту кров.*

*В безвір'ї краще, ніж складати потребу
Мертвотинні підступної безодні,
Чорноту бачить у блакиті неба
І зазирати в зажерливо-голодні*

*Очищі небуття. Розклад і подих
Останній суцього – завершення єдине,
Якщо хазяїн сам свою господоу
Перетворив на пустку та руїну.*

*Ще гірше від облуди, від жаху
Дола зненависть і міцного мужа,
Нічого не лякайся на шляху,
А тільки зла, – тоді предстанеш дужий.*

* * *

*Коли я заплачу – будь ласка, мовчи.
Коли посміхнуся – будь ласка, мовчи.
Бо я вже сьогодні не той.
Так страшно регочуть сичі.
Коли я заплачу – будь ласка, мовчи.*

*Піду я далеко, а ти не дивись.
Хай смуток огорне, а ти не дивись:
Мене все одно не побачить.
Недобрий шуліка змиває у вись.
Піду я далеко, а ти не дивись.*

*Прогавлено час, – не вернуть нікому.
Світанок, що вмер, – не вернуть нікому.
Я марне землю блукав,
Шукаючи рідного дому.
Прогавлено час, – не вернуть нікому.*

* * *

*Привіт тобі, монаше мандрівний.
І звідки ти з'явився в злому світі:
Чи преподобний, що устав з труни,
Чи про стариців майбутнього сновиддя?*

*Від міста до села і далі, далі в степ
Старечі ноги торсають пилюку.
Безмежжя болю, цілий віз халеп,
П'яниці злі, голодні пси та круки.*

*Куди ти йдеш? А чи не все одно,
Де він за цю сліпоту молить Бога?
Скажи, монаше, скоро вже воно —
Оте закінчення одвічної дороги?*

*Всміхається та йде за небосхил,
Щезає там, лишає щем, надію.
Дивлюся вслід, колишеться ковил
І бджоли так гудуть, неначе мріють.*

* * *

*Сиджу, дивлюсь, як здихає кохання,
Схоже на кицю, розчавлену навпіл.
Страшні зіниці, беззвучне нявчання...
Мені цікаво, мов шкідливій мавпі,*

*Яка поцуплене цупить завзято.
Мені цікаво. Ти чуєш, мила?
Масні та байдужі твої оченята,
Ніби в левиці, що добре поїла.*

* * *

*У травах кульбабова хмарка спочила.
Кружляють над залишком золота осі.
А вітер пушинки, мов краплі, розносить,
І з дерева пада пелюсточка біла.*

*Поважні каштани бояться негоди,
Що може зірвати привабливі шати.
Якби ж ти, кохана, та вміла кохати
Відносно до власної вроди.*

* * *

*Випадкова. На ранок зникне,
Відлетить, мов кульбабовий пух.
Тільки відгук спекотним квітнем
Та кружлянням дразливих мух.*

*Залишаюсь один в кімнаті.
Зайчик сонячний на стіні.
А смереки такі кудлаті,
А нарциси такі сумні.*

* * *

*Той лист зелений був, другий
Від осені пожовклий, від часу,
А третій, мов би сонце на світанні.
Весна вдягла у одяг дорогий
Та пильнувала пещену красу.
До чого їй усі твої зітхання?
Свій перший лист я дарував чеканню.*

*О золото спокою та спочинку!
Придивишся – все зрозуміло в нім:
Достиглий плід на гнучкому гіллі.
Невже колись перегорну сторінку,
Почую грім, негучний віщий грім,
І розчинюся в спокої землі.
Я другий лист подарував імлі.*

*Мій небокрай напоєно червоним,
Коли нове народжується слово,
Що зігріва, не блимає юрбі.
Жадать його, втрачать, шукать до скону,
Згасати в нім, спалахувати знову,
Клекочучи у радощах, в журбі.
А третій лист я залишу собі.*

Рівненський полонез

* * *

*Спи, малюк! Далекі зорі
Змерзли в мороці холоднім.
Корабель у синім морі
Ліхтарями йме безодні.*

*Спокою не зичу вітру,
Бо про спокій він не знає.
Мудрий лис, старий та хитрий,
Темним лісом поспішає.*

*Спи собі, моя малеча.
В тому сні не відай страху.
Розправляй вузьенькі плечі
І літай, неначе птаха.*

*А дорослий – він не зможе
Вже ніколи так літати.
Спи, дитино. Зірка Божя
Буде тишу вартувати.*

* * *

*Якби ж то малята
Та вміли літати.
Я б з ластівками у вирій злітав.
Купався у Нилі,
Дразнив крокодилів,
Та на вечерю додому вертав.*

*Бо мама Надія
Робити уміє
Найкращі у світі, смачні-пресмачні
Млинці та пампушки,
А також ватрушки,
Що так смакують мені.*

* * *

*Хитрун-котяра, мур-мур-мур.
Неначе спати ліг,
Сам нишком зиркає на кур
І також на поріг.*

*А курка з півнем ловлять гав,
Не видно господині.
Підвівся кіт і промурчав
Малесенькій пташині:*

*“Курча, біжи сюди хутчіш.
Я казочкою втішу”.
“Ти іншим, котику, себе потіш –
Злови для себе мишу”.*

* * *

*Боже мій, палає сонце в душу,
Хоч по небу повзають хмарки.
Я з коханням розпрощатись мушу,
Але в мене не сумні думки.*

*Бо моя печаль, що аж волала,
Вже втомилась. Завжди так бува.
Між зілля сухого проростала
Молода квітнева трава.*

*Боже мій, спасибі, що не можу
Більше серця краяти собі.
Проліски прив'ялі, висхлі рожі
Най вчорашній лишаться журбі.*

*День недільний вже благословився.
Я прокинувся, я не той, що був,
І на панну свою подивився,
І подякував, і враз її забув.*

Елегія

*Читаючи казки, я заблукав в уяві.
Я бачив рід людський в могутності та славі,
Що панував над безміром світів
Та все робив, чого б не захотів.
І темряву, і світло мав для себе,
Як ідол, що постійно має потребу
Од вірного жерця. І сповнений гордині
Міняв на жовтувате небо синє.
Здавалось людям – їх безмірна влада,
Але приходив смуток листопаду,
І кожен перед Господом ставав,
Й, крім сутності, нічого вже не мав.*

* * *

*Все буде, все було, все є.
Світанок прийде, йде, приходив.
Роки у кралі крадуть вроду
І краля бабцею стає.*

*Цінуй же літечко своє,
Поки буя-цвіте природа,
Бо осінь виступа походом,
Ладунків злотом виграє.*

*Кохай, а не чекай чогось,
Чого, можливо, не буває,
Щоби тобі не довелось
Гіркоту випити до краю*

*З нелюбим, тільки б не самою,
Та ще нелюбою жоною.*

* * *

Гільгамеш казав Енкіду**:
“В одяг світлий не вдягайся,
У взуття не озубайся,
Бо мерці полинуть слідом”.*

*А Енкіду все одно.
А Енкіду йде до пекла.*

*“Не бери списа у руки,
Бо прийдуть списом забиті.
На оливу в тому світі
Позлітаються, мов круки”.*

*А Енкіду все одно.
А Енкіду йде до пекла.*

*Той Енкіду одягався
І оливу лив на тіло,
Ще й списом махав щосили,
Наче з духами змагався.*

*А Енкіду все одно.
А Енкіду йде до пекла.*

*Друг царя взуттям своїм
Потоптав підземні квіти.
Не змогла земля простити
І зімкнулася над ним.*

*А Енкіду все одно.
А Енкіду...*

*Батько Енкі*** слава тобі!
Батько Енкі слава тобі!
Слава Енкі, що Енкіду
Повертає Гільгамешу!*

**Гільгамеш – цар аккадського міста Урук,
герой шумерських та аккадських поем та пісень*

***Енкіду – друг Гільгамеша.*

****Енкі (Ейя) – шумерський та аккад-
ський бог підземних вод та світового Океану.*

* * *

*І злаки, зламані злобою, і зола
Спориш вкрива безбарвністю своєю,
Кривава зірка шкіриться над нею,
Немовби мертвих з пекла привела.*

*О безнадія стогону й жалоб!
Міста клеочуть, спокою немає.
Та що ж робити, що створити, щоб
Всміхнувся день моему дивокраю?*

*Не знаю, і дивлюся на людей,
Які також не бачать свого шляху.
В багні інтрижок та дрібних ідей
Хто бачить зиск, другий шанує плаху.*

*А я шаную Лугу глибочінь,
Коли Чумацький Шлях ляга на воду.
Гниле згниє, перейде звично в тлінь;
Лишаться правда та дівоча врода.*

* * *

*Усі дороги пилом занесло.
То як же нам знайти свої дороги?
Мовчить, мов смерть, покинуте село
І темні душі, що не знають Бога.*

*На соснах вітер долю грає нам,
Скрипучу, навісну, невідворотну.
Нужда, брехня, повсюдно править хам,
А покидьок трибун є всенародний.*

*Я в розпачі, я зброї не здійму,
Я промовчу дурній громаді в очі,
Бо в тих очах побачив я пітьму.
Буває день – мовчання теж пророче.*

* * *

*Я ще не раз прийду в твоє життя,
У сни твої чи спогади, чи слави
Далеким відгуком, що схожий на заграву.
Грудками долі, мрій та почуття.
Я ще не раз прийду в своє життя.*

*Цей лист останній хай собі згорить.
Пекучий біль розчиниться в золі.
Поет не чує голосу землі,
Хоча вона щораз йому кричить.
Цей лист останній хай собі згорить.*

*Усе, що поміж нами, то було.
Часи минулі поросли зіллям.
Вони вже зовсім не належать нам,
Хіба кидають зморшки на чоло.
Усе, що поміж нами, то було.*

* * *

*У нас лакеї на престоли,
У нас в Криму багато солі.
То треба, отже, Крим віддать,
Щоби московські прочани,
Північно-східні християни
Могли собі солонцювать.*

*У нас один – слуга Нерона,
А другий вже продав патрона,
Чи кесаря, чи там сатрапа.
Але обидва файні діти
Лизати вміють, нігде діти.
То ще цнота – пантофля папи.*

* * *

*У вічність тьмяну, в сон чи смерть:
Куди подітися? Не знаю.
Я не живу, я доживаю.
Неначе куркам, сиплю дерть*

*Своїм гризотам – най клюють.
Але ж вони не наклюються!
Лише потроху відіжруться,
Плекаючи осину лють.*

*Я в гору, де Молочний Шлях
Прославсь, як скатертину гожа.
Та височінь здолать не можу,
Щоб загубитися в зірках.*

Сучаснику

*Кубло убоге чорнопиких зрад –
Твоя душа, невірниця дрібноти.
В цей час тебе не лишать без роботи
Великий Август та миршавий кат.
Коли навкруг війна, повстання, глад,
Тобі роздолля, лиш одна турбота:
Разом з тобою вилізла підлота,
І кожен кожного заковтує, мов гад.
Отож пильнуй, щоб кусень хазяїв
Тобі діставсь, не різним неборакам.
А втім, не перевершити тебе.
Між небезпеки, бійок та жахів
Ти невразимий, бо така собака
В лайні найкраще від усіх гребе.*

* * *

*Кентаври воду п'ють з мулистої ріки.
В них попереду шлях, якому дна немає.
Навіщо і чого вони шукають,
Копитами вгрузаючи в гріхи?*

Хірон десь вдалині, а попереду Нес.
Чи спинить стадо Гідрина** отрута?
У цокоті та криках вже не чути
Хірона слів і голосу небес.*

*Здійметься горна курява, а степ
Принишк, ховаючи ранкове стоголосся.
Лиш вітерець перебира колосся
І в божевільні очі палить Феб.*

*Хірон, Нес – кентаври.

**Гідрина отрута – кентаври загинули від руки Геракла, чії стріли були змочені кров'ю Гідри – міфічної потвори.

* * *

*З дитинства нас добре привчили:
Кожен повинен своє обирати.
Один обирає ліжко з газдинею,
Інший іде в солдати.*

*Я обираю звичайну кицю,
Що вдало полює вночі.
Людині потрібно так небагато:
Кульбаби і паничі.*

*В передвічні дні, в безкінечні дні,
В передвічні ночі, безкінечні ночі.*

*Я шанувальник банальних речей.
Банальність втішається на глибині:
Колись молодого істиною
Втопилася у вині.*

*Мені байдужі нові пісні,
І не дуже нові – все одно.
Я співаю шумерські гімни,
Забуті уже давно.*

В передвічні дні, в безкінечні дні,
В передвічні ночі, безкінечні ночі.*

**В передвічні дні, в безкінечні дні,
В передвічні ночі, безкінечні ночі.
– початок епічної поеми «Гільгамеш і
дерево хулуппу».*

* * *

*Ти пробач. Я повинен, я мушу
Розчавити руками гризоту.
Я іду в листопадову сльоту,
Де шукаю загублену душу.*

*Де шукаю, неначе сновиди,
Своє слово – травневу заграву.
Чорне небо, викрикують гави,
А за ними химери слідом.*

*Відпусти, відвернися, бо очі,
Твої очі вбирають проміння,
А у відповідь тільки жевріння,
Мов конання зимової ночі.*

Слово про героя

*Він хворіє на зло і тримає в руках смолоскипа,
Щоб спалити домівку твою і засіку, і хлів,
А на денце душі, як на дно кораблеве, поліпи
Налипають собі, ніби панцир від лагідних слів.*

*Тяжко йняти добру, коли звичка рубати шаблями,
Коли влада навчає для чого потрібно рубать.
Хто засудить того, що невірний своїми думками?
Зостається на Ірода кари у неба прохатъ.*

Хворим тричі проститься, та ось він убив махаона:
Той приніс йому келих, налитий добром до віңця.
В лихоманковій прірві чорнотно-липуці закони,
Там ятриться зненависть і марно шукає кінця.*

*Де рятунок йому? Чи від нього рятунок шукати?
Рафінований Каїн за Авеля злото бере,
Добровільно іде в інквізитори, лотри, солдати,
А фортуна погляне, то іноді стане царем.*

*Потенційний Нерон, що в нерончиках біга допоки,
А скарають патрона – хворобу згадає ураз,
Він позве лікарів і жалоба поллеться потоком,
Та за нашу глупоту глумливо подякує нас.*

Він хворіє на зло, а ми сліпотю хворієм...

**Махаон – герой Троянської війни, лікар,
тут узагальнення.*

* * *

*Жнива. Страшний кінець достиглого колосся.
Провіщення страждань самотньої зернини.
А потім пагінець. В травневім стоголоссі
Їх об'єднає сонечко в родину.*

*І буде поле, поле в Божій волі,
І буде перепілки спів ласкавий.
Ідуть жнива. Єднання злата й солі,
Ранкової й вечірньої заграви.*

* * *

*В горлянку олово! Мовчи!
Мовчи, ти чуєш?! І не треба
Тобі дивитися на небо:
Там тільки гави та сичі.*

*Свобода звіра темнить зір,
А плоть аж біситься без міри.
Світ гиркає – ти в ньому звір,
Якому не потрібна віра.*

*Вівця шука лише зілля.
Твій розум теж його шукає.
Чекає Господа здаля,
А в серці Господа вбиває.*

Сон

*Вітьок – товариш мій епохи мезозою,
А я, здається, ігуанодонт.
Гондвана спить. І ми понад рікою
Жнемо з мухоморів самогон.*

*Під боком мох – найкращий з килимів.
Ми ящери. В нас розуму немає.
А в черепах роздолля від вітрів.
І поки що ніхто не вмирає.*

*Мій Вітя-бронтозавр всміхається мені.
Він трохи п'яний, він жує рослину.
Сержанти не турбують нас дурні
І хвостопад, що влізе крізь шпарину.*

*Ліпілін десь тиняється в імлі.
Напевне, знову дрочить динозавра.
Як остобридли щастя ковалі,
Що в мою душу увіпруться завтра.*

**Товариство
з обмеженою
відповідальністю**

Рівненський полонез

* * *

*Чорна хмара над жовтим гаєм,
Гайвороння далекий грай.
Все минає, повір, минає,
Розчиняється в небокрай.*

*І не плач, не зови, намарне.
Маєш крихту, отож радій.
А дитинство твоє, мов сарна,
Між травневих блукає мрій.*

* * *

*Плаче маленька дитина.
Чому – невідомо, а плаче.
Суне юрба безупинно,
Як всяка юрба – незряча.*

*Люди минають, проходять,
Мов хвилі, що котить море,
Як сто блаженських мелодій,
Що забуваються скоро.*

*А тільки – раптовий плескіт,
Акорд останнього строку.
Хтось зупинився і скресла
Крига байдужих кроків.*

* * *

*Дрібнішають віки. Мов ящери, титани,
Лишивши згадку нам між звалища речей,
Пішли у небуття. Тепер єдина шана –
Квапливий інтерес затурканих людей.*

*Усі кудись біжать, у кожного турботи.
Єдиний клопіт всіх – прискорити прогрес.
Доцільністю керовані істоти
Доцільності чекають від небес.*

* * *

*Не хлібом єдиним... Але придивися,
Чого ще шукають? Нічого, крім хліба.
Це людство, мов шлунок. Вевижається, ніби
Ми схожі на зграю вовків на узліссі,*

*Що ладні, забувши про порух рушниці,
Метнутись в кошару і свіжої крові
Напитися вдосталь. А очі-зірниці,
А очі в дитини такі волошкові.*

*Навіщо, навіщо очам крижаніти?!
Не хлібом єдиним, не хлібом єдиним.
Ти чуєш, малеча? Ти чуєш, людино?
Тривожиться скрипка, питає трембіта:*

*Невже тебе створено лише для тління?
Хіба твоя слабкість – єдина основа?
Земля віддає свою силу рослині,
А спраглого Правди напоює Слово.*

* * *

*На небі зірки,
І плачуть озера.
На небі зірки.
Далеко-далеко
Невтомні цикади
Співають пісень.
Невтомні цикади...
Далеко-далеко...
На небі зірки...*

* * *

*Життя було за вікнами, цвіло,
А він творив ілюзію безодні.
Пекельним видавалося сьогодні,
А завтра, наче заскляніле зло.*

*Уранці осінь тихо і несміло
Щось тьохкала, висвистувала щось.
З випадками у нього не зійшлось,
Тож необхідність всім заволділа.*

* * *

*Ні смерті, ні життя, роз'їджена дорога.
Брудні квітки, як згадка про любов.
В багнюці ти згубив чобота свого,
І застудив свою гарячу кров.*

*Отак бува. Коли пора липка і квола
Тебе спітка, як злидні жебрака.
Ні смерті, ні життя, лише убоге поле,
А на узбіччі купка кізяка.*

* * *

*Старе русло поросло лататтям.
Сивиною припало волосся.
І спогади, як багаття,
І спогади – вогка осінь.*

*Десь далеко зникає потяг,
Наче ранок, зникає далеко.
Як граційно, поглянь, в польоті
Робить коло старий лелека.*

*Скільки раз до рідної хати
Він вертався з чужого краю.
Але знову і знов відлітати –
Це вже знаю.*

Соловей

*Пташина тьохкає, немов немає зла,
Немовби світ ще без гріха й печалі.
Зірки мовчать, як загадкові кралі,
Чиї карети укриває мла,
Чиї обіцянки, усмішки – це зола,
Лише зола, розвіяна рукою
Над пилом придорожнім. А Співець
Забув про час і з вічністю на герць
Встає і захлинається весною,
Як спраглий захлинається водою.*

* * *

*Взяти авто, гайнути в Воронеж,
Скочити в потяг, що йде в Україну.
З купе споглядати вечірніх пожеж
Спокійне згасання. Позбутися меж,
Ліній, парканів, буденного плину,
Дрібних турбот і миршавого руху
У лабіринті блошиного міста,
Де попідтинню звичайні марухи
В одеколон додають варенуху
І продають недоумкам-туристам.*

Рівненський полонез

* * *

*Не треба винуватити сусіда.
Не треба проклинати свою старшину.
Твоя нездатність повна до свободи –
Приниження постійна причина.*

*Ти можеш тільки бігати в гайдамаках
І захалявним різати без розбору,
А ще писати прошення й доноси,
Звиваючись від почуття покори.*

*Мишавий раб або сердюк пихатий –
Оце твій стан, про інше брешуть рими.
Ти мав можливість бути сам собою,
Та знов шукаєш чи Москви, чи Риму.*

*Тож не жалійся на убоге їдло,
Не хлипай, що ногою відштовхнули.
Ти вкотре вже себе відчув холопом
І повернувся у своє минуле.*

* * *

*Народжується ніч з утоми світла,
І зграї гав вертаються за місто,
Туди, де смітникам пектись набридло
У поглум'ї брудного падолиста.*

*А стиглий плід, наповнений буттям,
Цю повноту вже втратити готовий.
Сухотна осінь йде без вороття,
Немов на бійню йде стара корова.*

*О подих смерті! Вітер крижаний
Лаштується зривати бляклі зорі.
Месяцям так холодно виходити з труни
І гримотіть кістками на просторі.*

* * *

*Тиждень дощило. З неба озера
Падали на землю, всотувались в пісок.
Навіщо живемо? Танці. Бербери
Байдужі, тверезі. Скачуть і скачуть.
Не розумію, де мій пасок:
Чи в шафі, чи на краю Ойкумени.
Можливо, він десь в безодні
Молочного Шляху,
І через його дірки сяють зорі.
Друзі блукають в синьому морі,
Друзі чудові. Не знає страху
Ніхто з померлих. Що їм втрачати?
Забити не зможуть. Не посадять за ґрати.
Цвіли конвалії, чистотіл,
Цвіли каштани і хризантеми.
Дід посадить дітей за стіл,
Щоби читати древню поему
Часів Енея чи навіть Тезея,
Що порятунок купив задарма.
Хто вам скаже, у чому карма
Сухих будяків чи дурної лілеї?*

* * *

*Вночі йшов сніг, а я того не бачив –
Спав так, що навіть дзвоника не чув.
Душа стомилась від безвіру й плачу.
Чого шукать? Скланію і мовчу.*

*Невесело втрачатися в буденні,
У гендлі, у порожніх вечорах.
Так склалося, що гілочки зелені
Кладуть в гербарій, як в могилу прах.*

*Ох доля, доля! Де воно – кохання?
А слави сурем де звитяжний гук?
Якісь профури хлещуть до світання.
Якась гризота рве, неначе крук.*

*Не темний ліс, не кам'яна пустеля,
А порожнеча тскна звідусіль.
Як муха, що приліплена до стелі,
В миршавості тамую відчай-біль.*

* * *

*Лежати на ліжку,
Дивитись в папір
Білий, в просторі,
Обмеженому клітинами.
Намагатись створити
Потрібний твір
Для кмітливого хлопчини,
Оточеного крестинами.
Лежати на ліжку,
Краєм вуха
Чути передачу
Про “останнього героя”.
Ночами сниться
Ростовська Шлюха,
Схожа стегнами на Олену,
Ту, що згубила Пріамову Трою.
Як жити? Як жити?!
Ніхто і ніколи не відповість.
Стопчи сто чобіт,
Задихнись від смороду шкарпеток,
Загал погодиться,
Що ти випадковий гість
Серед галявин, вулиць,
Котів та німфеток.
Але усі помиляються,
Всі, як один:
Герої, сволота,
Генії та перехожі.*

*Я в цьому всесвіті
Завше між вас ходив,
І, наче Гарсія Лорка,
Дурнем ставав насторожі,
Коли Пабло Неруда
З блондинки знімав панталони,
Коли місяць сміявся
І підморгував зіркам лукавим.
Я в цьому світі
Шанував Одвічні Закони
І намагався здихатись
Гучної слави.*

* * *

Ізнов податківці слідом ідуть,
Слухають, слухають, наче локатори
Слухають голос пітьми,
Пестять лапами провокаторів
І за зірочку лягають кістьми.
О яка ж вона, зірочка на погонах,
Файна, маленька,
Пахне ковбасою і шкірою нових чобіт.
Прийди до мене, моя поліцейська
Блондиночко,
Хижа, мов дикий кіт.
Ти приходиш.
О розпач!
А я не мишка і навіть не кошенятко.
Я торгую обіцянки в роздріб і оптом.
Я збираю довіру зернятка до зернятка,
І гроші виманюю потім.
Випускай пазурі!
Я вийму отрути буриштиновий каламарик.
Ми з тобою такі різні.
Я бачив небеса до самого денця:
Близнюків, Південний Хрест та Стожари.
Ти бачиш тільки ґрати залізні,
За якими покидьки
І такі, як я, сіромахи.
Все одно сіромахи,
Навіть, якщо багаті та спритні.
Від цієї держави ніхто не втече.
Кому нидіння, кому труситись від страху,
А спритних ловлять на митні.

*Отже, чекаю, чекаю тебе щодня,
І жалію того, хто чекає тебе щоночі.
Твоя справедливість, о пекельна блондинко,
Дешева брехня!
Така ж брехлива, як твої зеленаві очі.*

** * **

*Медузи плачуть
Слизькими сльозами,
І море стає схожим
На холодець.
Цикади на схилах,
Що поросли травною,
Втішають медуз,
Пропонують перебратись
На піщаний берег.
Деякі дурепи
Відкликаються
І гинуть,
Перемішані з піском
Та мукою з померлих рачків.
Дітлахи будують з місива
Бапти і стіни
Дивних фортець.*

Рівненській полонез

* * *

*Так безкрило минає життя,
Так крилато співають у храмі.
І немає з душею злиття
У єства, що буває в нестямі,*

*Чи в прострації, в святі бува,
А здебільшого в самоомані.
І лягають, як листя, слова,
Непотрібні, чужі та незвані.*

*Не римуються, просто гниють,
Ні рядка, ні звичайного ладу.
Так безкрило, дощить, каламуть,
Як останні часи листопаду.*

*Тільки дзвін, залишається дзвін
Над кладовищем і над хатами.
Нас рятує від поразки він,
Укриває гучними крилами.*

* * *

*О веремія зрад! О порожнеча слів!
Політики, як повії,
Підмиваються після кожного акту брехні.
З площ і амфітеатрів чути натхненний спів:
Народ виконує гімни і патріотичні пісні.*

*Нарід геть одурів від своїх сподівань.
Він живиться ними,
Мов корова половою серед зими.
Політики за щире злото видають
звичайнісіньку твань.
І що саме дивне, щиро віримо ми.*

Слово про пиху

*Якби ж то мали ми жупани,
Тоді були б ми всі гетьмани,
Бо що вкраїнець – то гетьман.
Ще ненька цицьки не давала,
Ще навіть і не нюхав сала,
А вже із хама лізе пан.*

*Саме воно страшне й убоге,
Байстря чи Гога, чи Магога.
Поглянеш пильно,
Аж блюєш.
Але таке про себе дума,
Неначе кесарю за кума.
Навколішках не підповзеш.*

*І звідки ця взялась гординя?
Є самогонка, бульба, свині,
Дружина з довгим язиком.
Є в скрині гроші. Грошей трохи.
Стецька кусають звично блохи,
І пес не мириться з хвостом.*

*А ми воюєм між собою,
Та зі своєю головою
Воюєм завше. Звичний бій.
Бо нас веде до бою пиха:
Вона – національне лихо
В країні гордій і дурній.*

* * *

Моїх поезій гемокони
Підтримують убоге тіло,
Таке собі рожево-біле,
Покірне вічному закону
Старіння, тління, звичних вад,
А ще покірне власній хоті.
Але буває, що не рад
Аквамариновій скорботі
Віршотворіння. Щем душі
У серці відгуку немає.
І ненароджені вмирають
Слова, а рими на ножі
Навмисне падають, немов
Патриції в часи проскрипцій,
Що марно проливали кров,
В базарний день сумирні вівиці.
А ще буває, порожнеч
Відкриваються страшні пащеки.
Не порятує низка втеч
У дикі угри, хитрі греки.
Замокне Фебова струна.
Печально відвернуться Музи.
І тільки правда мовчазна,
І біль невірної Яузи.

Рівненський полонез

* * *

*Я не знаю, чи є хто з поетів в раю,
Крім поетів, що складали рядки молитов.
Я не знаю, чи є хто з поетів у пеклі,
Бо хто бачив межі Господнього милосердя?
Я не знаю, де тиняються померлі поети;
Чи можуть вони згадати свої забуті рими;
Чи можуть вони почути гармонію
небесних терцин?
Але я достеменно знаю, що всі наші поезії
Бережуть янголи в літописах нашого життя,
З народження до останнього подиху.*

Скельця

Рівненський полонез

* * *

Промініці ковзнули галявиною і збудили маленьке звірятко, що нібито чекало на їх пестощі.

А ти посміхнулась ледь-ледь, заплющила очі. Я ж хотів милуватись на їх глибину, в якій так багато.

Мила моя малеча!

Вже перші зморшки з'явилися у куточках твоїх очей, стигла важкуватість у руках.

Мила моя, які лагідні в тебе руки, як добре розчинитися в теплі твого тіла, забути все-все, що чигає чорнотою, і врешиті-решит склепити повіки в солодкому сні, сховати обличчя в тобі, немов щуценя ховає писка в маминій ласці.

Промініці ковзнули галявиною і збудили звірятко, що ніби чекало на їх пестощі.

* * *

Вони ніби кохались.

А кохати – це пити трунок до нестями, бо закохані завжди гіркі п'яниці. Це властиво не всім, бо пристойні пани та панянки день починати не можуть ковтком цього гіркокого питва.

Тож кохала вона, він пристойно сприймав це кохання.

І коли він мився, розтираючи тіло, то ловив її погляд і йому було неприємно. Бо порядні пани та панянки день починати не можуть ковтком цього гіркокого питва.

Вона, певне, не вміла інакше, помічаючи порцелянову тверезість рухів, відчуваючи, як він нудьгує, пестячи її.

Вона, певне, не вміла інакше, кохала бурхливо, весняно, вогненно, як діва цнотлива, мов краля, що цноти не знає.

Вони ніби кохались.

* * *

Друже, сумно.

Чи буває життя без смутку?

Ми невинуваті діалектики, що бачать біле та чорне, біля вірності завжди зраду і завжди щось там – навпроти.

В тому світі немає горя, то значить і радощів, якщо ми не помилились у подвійності сущого.

* * *

Травень скоро злине, а гризота кублється, як і раніше. Ні друга поруч, ні коханої. Два роки кохати в порожнечу. Дві панни, що байдужі.

Треба переломити це нидіння, сміятися, жадати, як воду спраглий, радості, і пити, пити.

Кульбаби стають жменьками пуху. Вітер рознесе їх світом, щоб знов прокинулось золото на зелені.

Скільки рядків! Скільки рядків, напоєних вересневим смутком. Ці рядки – єдине, куди я можу викричатись. Та хто прочита?

* * *

Зализані, охайні хлопчики з ознаками поважності, що проступає над ремінцем.

О, які ж ви впевнені та гідні! Ви гідні всього-всього в цьому світі, бо ви є. Своїми пещеними, але все одно липкими долонями ви хапаєте плоди пізнання, щоб жерти їх, пишаючись плямканням. Але то не гріх для вас, то не гріх, бо скінчиться клозетом і тільки.

* * *

Ваші гроші переповнили поважністю жести й слова. Тепер нічого не буває намарне, бо ви майже над істоти.

І повинні канючити старі голодранці, яких ви обікрали, бо гроші переповнили поважністю жести й слова.

Ви добре знаєте, що за життя на цій землі Суд Вищий діє вибірково, то чого стримувати себе. І завтра, поплескуючи по плечу, зверхньо зиркнете в очі достойного та стримаєте відрижку свого минулого.

* * *

*Прийде той день,
коли Ваше серце розірветься від шалених бажань
і його скельця поранять сіру буденність –
відображення Вашого я.
Наколишнє завмре на мить, подумає:
“Ця медуза померла, як птаха в годину весняного
співу”.*

* * *

*Прийшли й возвістили, що все загине,
тож повинні знайти праведника,
аби отримав прихисток в інших світах і людство
продовжилось.*

*Шукали його, сперечались, аж воювали за своїх
висуванців.*

Коли таки знайшли, той запитав:

“Як же я покину вас наодинці зі злом?”

І Господь пожалів людей.

* * *

Моя Україно!

Я не хочу називати тебе ненькою, бо син ніколи не скаже небалій матері правди про неї.

Краще будь мені подругою, дружиною чи сестрою, щоб глянути в твої карі очі покірливої тітки і запитати, чому кинула напризволяще свого Мазепу, а інших нерозумних цькувала на нього, як на лиходія.

Ти напувала молоком чужих пащенків, що кололи тебе голками презирства, і старою, спитою шльорою йшла за кожним, хто мав батіг і срібло.

Твої пророки оспівали материнський стогін, прокльони й приниження, твої вибухи шаленства, коли сини гризлися поміж собою, зраджуючи і оплакуючи доленьку ще до початку війни.

Народи ще одну дитину, аби виросла в мужа, який навчить платити за зраду й безхребетність, а блазням від свободи підсипле гарячих, щоб знали – свобода не привід для блазенства.

* * *

М. М.

*Повна відсутність думки, будь-якої думки.
За кілька кроків від мене засинає дівчина,
подих якої я відчуваю, немов стою поруч.
І справа не в стінах, котрі між нами,
а в тому, що комаха летить на світло ліхтаря
і б'ється об скло,
залишаючись плямою на цнотливій прозорості.*

Рівненський полонез

* * *

О. В.

*Поруч на болоті співали жаби, зорі мерехтіли,
здавалося, що то пульсували тисячі сердець,
переганяючи, мов кров, тьмяне світло.
А я стояв на балконі, вслухаючись у далеку дівочу
сварку й плакав, переповнений буттям, дякував
Господові за ці сльози і цю тиху радість життя.
Коли ж це було?*

* * *

Знаєш, друже, у нас таки великий народ. Такий великий, що годі намагатись зрозуміти його в справах його.

Іноді мені здається, що напівбожевільний майстер, щоби втілити чудернацький світ своєї уяви, вигадав химерні ляльки, які зрештою виліпив, і став бавитись.

Отож на килимку, що зветься українською історією, з'являється час од часу щось подібне до держави, постають велетенські армії, галасливі трибуни та герої в тогах дивують простір, щоби невдовзі розчинитися в безбарвності холопства та з пихою лакеїв гризти жовту кістку нищого жевріння, забувши себе і своє.

Чи бачив ти ще суспільство, котре вірить відвертим брехунам та покидькам, суспільство, в якому зрада – річ звична і дає зиск.

Наші безбатченки під завивання і регіт танцюють на трунах своїх пращурів, ляскають у бубни, втішаючи веселого пана.

* * *

*Ні, мій друже, я не хочу, мавпуючи інших
самовпевнених, передбачати вчинки нащадків.*

*Лише кілька думок про наше сприймання
прийдешнього.*

*Дивитися через сторіччя – справа поетів та
провидців, аж ніяк не політиків, яким доволі
сутужно зрозуміти сьогодення.*

*Було б добре, якби ці романтики від прагма-
тизму не мурували ілюзорні світоустрої, намагаю-
чись втілити свої химери, а опікувались одним-
двома поколіннями, як батьки опікуються дітьми,
а діди – онуками.*

*Якщо ти фаталіст, то скорися думці: що має
бути – збудеться, попри всі твої намагання
перешкодити, і буде не так, як ти думаєш.*

*Якщо ти впевнений у своїх можливостях
змінювати, – пам'ятай, що схожих на тебе досить,
щоб результат виявився не тим, про який ти дбав.*

*Згадай хворого Леніна, що бачить наслідки своїх
дій і бачить не те, що хотів бачити.*

* * *

*Яка наївна впевненість – здолати розумом час!
Один рядок поета скаже про майбутнє більше,
ніж всі оті фоліанти патентованих сивіл.*

*Тільки в одному можна бути певним – все
зміниться.*

*І коли волають про невідворотність подій і
форм буття, пророкуючи їх вічність, посміхнись.*

Бо ніхто не збере всього: ні багатій, ні володар.

*А якщо таки збере на певний час, то чекай
найбільшої зміни, про яку писав Іоанн.*

* * *

*Нехай мої вірші на пожовклих папірцях
погнють у вогкій тиші погрібів, та все одно на
вістрі меча я втримаю терпіння й страх.*

*Терпіння, щоб не приклеїтись до слави. Не вірю
її облудній плоті, тимчасовій владі, що нагадує
весільну ляльку на капоті авто. На ранок після
гульбища пожмакана цяцька, наче напівзабутий сон.
Пам'ятають лише дзенькіт чарок та чари жінки, що
пішла.*

*А страх – страх фальшивої ноти. Він не дає
зрадити себе.*

*Краще втрачати й втрачати, ніж жити й писати
без душі.*

* * *

Газетна мудрість свинцевою осугою подразнює шкіру ануса.

Ціна слова мудреця та невігласа у цьому випадку приблизно однакова.

Найдорожче ж – не дурень, не мудрий, а той, хто влаштувався.

Отож обмацуємо голу Катерину Пікуля, але не читаємо Гомера.

Так і має бути, бо природа турбується про рівновагу – і Моцарт, і недужий хворобою Дауна перебувають на протилежних полюсах.

Слава Богу, що абсолют не має повної влади.

Уяви абсолют рівноваги.

* * *

Все мине і тисяча миттєвостей з'єднаються в одно, щоб залишитись у спогаді про тебе, квіткою серед січневого небуття.

Ми приречені на втрату і усвідомлення минулого щастя не притишує біль від солі, що нею посипано рани нашої пам'яті.

Ми приречені на втрату. Отже, не сумуй. Смуток не змінить нічого, бо кат на ймення Час не знає жалю.

Все мине, але зараз цілуй мене так, ніби нам судилася вічність.

* * *

Стати малюком, загубитися в лісі, рюмсати злякано й тихо, відчуючи найбільше бажання – зустріти людину.

Тепер я боюся людей, боюся їх байдужості, липкуватих поглядів та настирливих вимог бути тим, ким я не хочу бути.

Втікаю в самоту, аби знову і знову шукати людину і знаходити розчарування.

* * *

О. Г.

*Я поспішаю до тебе золотою дорогою.
Трамвай, мов човен фараона, лине кульбабовим
морем.
Ти чекаєш мене в Едемі,
що має форми дев'ятиповерхового хмарочосу.
Я Маленький Поет Великої Жаги,
ти – кошенятко з очима стрімкої пантери.
Моя дика Єва, я пливу в човні між кульбабових
хвиль,
серце моє –
то пелюстка яблуневого цвіту,
що принаджує силу проміння.
Одне лише мене турбує – відчуття перебіжності,
якого не спекатись ні за які гроші...*

* * *

Прив'яле листя в керамічній вазочці, залишки морозива, твоє задумане чоло і непотрібна музика.

Я зрозумів, що кохаю тебе, що ми спізнаємо розлуку, що настане осінь з її дощами, а травень залишить по собі золу згаслого вогнища, сміття в спорожнілій домівці та морську піну, всотану піском.

Ти уявляєш, ніби спинила вічність. О ні! Смуток нашого завтра через відчинене вікно зазирає в наші очі.

* * *

Ми заблукали в місті, над яким палахкотить сонце.

Ми забули шукати дорогу. Сидимо та чекаємо поводиря.

Іноді з'являються молодики в жовтих шкарпетках і пропонують напрямок руху. А сонце палахкотить, зігріваючи та осяваючи всесвіт. Наша дорога давно відома. Але слабкість плекає довіру до жовтих шкарпеток та нових напрямів руху.

* * *

Сонце, коли воно на сході, нагадує малюка, який верещить від захвату, готовий увібрати цей світ, це безмежне диво, що нуртує глибинами своїх кольорів.

Сонце, коли воно на сході, наче перша кульбаба. Ще все попереду. І навіть немає що пригадати.

Але настає пора і вітер зриває насіння і несе його в безвість, в майбутнє. А ти залишаєшся стеблиною, стеблинкою, що згадує розпал травневого цвіту.

* * *

*Я бачив крилатих людей.
Я бачив, як втрачають крила:
В одного їх відрізають,
в іншого вони палахкотять,
Мов смолоскипи.
Буває, що крила просто всихають, —
Найстрашніший різновид втрати.*

* * *

*Там, де немає кохання,
Там без радості дім твоїй і успіх,
і мить відпочинку.
Там будь-яка праця – сізіфова завжди.
А всі сподівання, бажання та мрії
Існують, аби існувати,
в ніщо проростаючи мляво.
Там, де немає кохання...
І порятунок єдиний –
Це звичка жувати буденність,
Перетравлюючи добу за добою,
Як шматки засмаженого Фаетона.
Тільки сни – волоцюги,
прозорі та світлі,
Безжальні, як Правда,
Псують нам ранковий настрій.*

Зміст

Георг й Серб н. До читача	3
В д автора	5

СОНЕТИ ТА ЕЛЕГІЇ

Січневої ночі	8
“Я помилився в образі твоїм”	9
Квітень	10
“Ото нудота! Й не розповісти”	11
М й друже	12
“Ця вишукана грація вмирання”	13
“Це влучно ти сказала, що кохання”	14
“Ти, друже, маєш надміру бажань”	15
“Розперезався день та спочивати ліг”	16
А в н де...	17
“Самотній та хмільний, я згадував минуле”	18
“Не кайся перед родом і всує”	19
“Лягає паморозь на пересохл трави”	20
“Зустрінемось, посидимо в “Пінгвіні”	21
“Шпири троянди руки покололи”	22
Я втомився	23
“Я розгубив думки. І вже передчуття”	24
“І дивно так, коли край прірви станеш”	25
“Колеса стукають, пилюка у вагон ...”	26

ЗЕМЛЯ ДУРИСВІТ

Кв нтесенці	28
Земля Дурисв т	33
Неохайн елег і	39
Острови	44

РІВНЕНСЬКИЙ ПОЛОНЕЗ

“В розмовах день пройшов”	48
Пекельне	49
“Застер гав орган”	50
Катон Молодший	51
“Пройдись ти скузуються за владу”	52
“Як вовк би рвав, мов киця муркав”	53

“Маленький Поет та В тьок до шалману”	54
“Втомилась тьохкати пташина”	55
“Були часи гризлися гетьмани”	56
“Чи хто знає, як довго йому до могили?”	57
12 с чня 1991 року	58
“Л хтарик огризався навс б ч”	59
“Ї посм шка снить мен ночами”	60
“По вулиц , по довжелезн й сцен ”	61
“На терен в к в я садовив лиш терен”	62
“М сто моє, я стомивсь вертати”	63
“Тепло каштанових плод в”	64
“ з ким би розд лить об стя дива?”	65
“Республ к менует. Гопак народовладдя”	66

ГОЛОС АВЕЛЯ

“Ми циркулем вим рюєм незнане”	68
Весна легкокрила	70
“Хто тепер не зрозум є злод я?”	71
Легенда з Пол сся	72
“Бурлив похмурий Петроград”	74
“Медовий м сяць вс м викривачам”	75
“Земний едем усталеного зла”	76
“Ох, нене, нене, як же тяжко жити”	77
“Нам уливає свобода кров”	78
“А травень йме п сням, закв тчує калину”	79
“Здолати забуття й самого себе”	80
“Березень був такий лихоносний”	81
“Припруться солодк ї на могилу”	82
До поетки	83
“В д дому знов, лечу в д дому”	84
“Яка ж то мука – в дректись мсти”	85
“Вже трет й р к я в Україн ”	86
Б ла гарячка	86

ХАРКІВСЬКІ ВОГНІ

“Забудь над ї вс , окр м над й на себе”	88
“Листопад в дшум в верхов ттям дерев”	89
Рембо	90
“Коли запитають, з чого все почалось”	91
“Вавилонську бадьоро муруєм вежу”	92
“ що ж робить, коли навколо тебе”	93
“Накрапа, крапа, крапа”	94

Вавилонська вежа	95
В рш, що його написано	
28 с чня 1994 року п д час негоди	96
Н би приблуда убогий	97
“Ще д вчинка, вже д вчина, зростає”	98
“Коли в жорстокост ти стину знайшов”	99
“Коли я заплачу – будь ласка мовчи”	100
“Прив т тоб , монаше мандр вний”	101
“Сиджу, дивлюсь, як здихає кохання”	102
“У травах кульбабова хмарка спочила”	103
“Випадкова. На ранок зникне”	104
“Той лист зелений був, другий”	105
“Спи малюк! Далек зор ”	106
Якби ж то малята	107
“Хитрун-котяра, мур-мур-мур”	108
“Боже м й, палає сонце в душу”	109
Елег я	110
“Все буде, все було, все є”	111
“Г льгамеш казав Енк ду”	112
“ злаки, зламан злобою, зола”	114
“Ус дороги пилом занесло”	115
“Я ще не раз прийду в твоє життя”	116
“У нас лакеї на престол ”	117
“У в чн сть тьмяну, в сон чи смерть”	118
Сучаснику	119
“Кентаври воду п'ють з мулистої р ки”	120
“З дитинства нас добре привчили”	121
“Ти пробач. Я повинен, я мушу”	122
Слово про героя	123
“Жнива”	124
“В горлянку олово!”	125
Сон	126

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ

“Чорна хмара над жовтим гаєм”	128
“Плаче маленька дитина”	129
“В ршую сонце, см ття у двор ”	130
“Др бн шають в ки”	131
“Не хл бом єдиним...”	132
“На неб з рки”	133
“Життя було за в кнами, цв ло”	134

“Н смерт , н життя, роз’їжджена дорога”	135
“Старе русло поросло лататтям”	136
Соловей	137
“Взяти авто, гайнути в Воронеж”	138
“Не треба винуватити сус да”	139
“Н ч родиться з утомленого св тла”	140
“Тиждень дощило. З неба озера”	141
“Вноч йшов сн г, а я того не бачив”	142
“Лежати на л жку”	143
“ знов податк вц сл дом дуть”	144
Медузи плачуть	145
“Так безкрило минає життя”	146
“О верем я зрад! О порожнеча сл в!”	147
Слово про пиху	148
Моїх поез й геокони	149
“Я не знаю, чи є хто з поет в в раю”	150

СКЕЛЬЦЯ

“Пром нц ковзнули галявиною...”	152
“Вони н би кохались”	153
“Друже, сумно”	154
“Травень скоро злине...”	155
“Зализан , охайн хлопчики...”	156
“Ваш грош ...”	157
“Прийде той день...”	158
“Прийшли й возв стили...”	159
“Моя Україно!”	160
“Повна в дсутн сть думки”	161
“Поруч на болот сп вали жаби...”	162
“Знаєш, друже...”	163
“Н , м й друже...”	164
“Яка наївна впевнен сть...”	165
“Нехай мої в рш ...”	166
“Газетна мудр сть...”	167
“Все мине...”	168
“Стати малоюком...”	169
“Я посп шаю...”	170
“Прив’яле листя...”	171
“Ми заблукали в м ст ...”	172
“Сонце, коли воно на сход ...”	173
“Я бачив крилатих людей”	174
“Там, де немає кохання...”	175

Літературно-художнє видання

Гольдін Сергій В'ячеславович

РІВНЕНСЬКИЙ ПОЛОНЕЗ

ПОЕЗІЇ

Літературний редактор

Георгій Сербін

Коректор

Любов Дейнека

Верстка

Олександр Коршак

*Підписано до друку 1.08.2007 р. Формат 84x108 1/32.
Папір офсет. Гарнітура «Petersburg». Друк офсет.
Ум. друк. арк. 9,45. Ум. фарб.-відб. 13,0. Обл.-вид.
арк. 8,75. Наклад 500 пр. Зам. 40.*

Видавництво «Волинські береги».

33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97;

e-mail: oberegi@mail15.com

*Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.*

Надруковано в друкарні видавництва «Волинські береги».

Сергій ГОЛЬДІН